

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU

Thầy Thái Lễ Hức giảng ngày 23/09/2012 tại Đài Loan

Kính chào sĩ quan Hoàng, kính chào các vị trưởng bối, các vị đại đức đồng tu, chào mọi người, A Di Đà Phật!

Mỗi lần về tới Đài Loan, thì thấy rất hổ thẹn, cảm thấy tôi chưa làm được việc gì cho đất mẹ Đài Loan, cho nên thấy rất hổ thẹn. Nhất là sau khi quay về, gặp được những đại đức tiên tiến về phương diện thánh học như sĩ quan Hoàng, thầy Đường của chúng ta, cảm thấy đức học của mình thực sự thua kém họ rất xa, cho nên tâm hổ thẹn này tự nhiên sanh khởi. Kể cả lúc này vừa bước vào, sĩ quan Hoàng rất dụng tâm, đã dẫn tôi đi coi cả giảng đường chúng ta, nhìn thấy đồng tu của ông, vợ chồng ông tận tâm tận lực dẫn dắt mọi người học tập thánh giáo Nho Đạo Thích, vợ ông ở phía sau giúp chúng ta chuẩn bị bữa trưa rất ngon lành, giống như khóa học mấy ngày nay, cũng đều là Hoàng phu nhân chúng ta, còn có đoàn đội của cả Hương Tích, còn có đoàn đội của Vô Tận Đăng.

Cho nên chúng tôi cảm thấy: Đài Loan là bảo vật của thế giới, cho nên gọi là bảo đảo, Đài Loan, quả thật cái gốc của văn hóa Trung Hoa đã truyền thừa lại ở Đài Loan, người Đài Loan thật sự rất có phước báo, cả văn hóa truyền thống ở Đài Loan chưa từng bị đứt đoạn. Cho nên có nghĩa là mảnh

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đất này được sự bảo hộ của chư Phật Bồ Tát, liệt tổ liệt tông chúng ta, vậy chúng ta càng phải biết gánh vác, hy vọng: Có thể làm Phật Bồ Tát, làm đệ tử chân thật của cổ thánh tiên hiền tổ tiên, giống như trong “Kinh Vô Lượng Thọ” có nói: “Ở trong pháp ta, được danh đệ nhất đệ tử”.

Chủ đề hôm nay chúng tôi chia sẻ với mọi người là: “Tầm quan trọng của sự quán chiếu”. Khi nào phải quán chiếu vậy? Bất kì lúc nào ở đâu, quán chiếu bản thân có giống đệ tử của Di Đà không, có giống đệ nhất đệ tử không? Cho nên con người trước tiên làm người phải có chí khí, có thể gặp được Quang trung cực tôn, vua trong các Phật, đây là cơ hội hy hữu vô lượng kiếp khó gặp, đã gặp được rồi, vậy chúng ta phải dũng mãnh gánh vác, là đệ nhất đệ tử của Di Đà. Giảng đường Hiếu Liêm của chúng ta phải làm trạm tiếp dẫn của Tây phương Cực lạc thế giới, họ đọc “Kinh Vô Lượng Thọ”: “Tây phương Cực lạc thế giới tôi cũng nhìn không thấy, cũng cảm nhận không được”. Họ tới giảng đường Hiếu Liêm của chúng ta thì sẽ cảm nhận được: Các thượng thiện nhân tụ hội 1 nơi, tất cả mọi người “Với các chúng sanh, nhìn như chính mình”, hoàn toàn tới cống hiến vì pháp thân huệ mạng của họ. Trong cả xã hội công lợi này, chúng ta 1 lòng suy nghĩ vì đối phương, vì chúng sanh, họ có thể cảm nhận được rất sâu sắc.

Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” cũng nói: “Diệu pháp may mắn được nghe gặp, nên thường niệm Phật sanh hoan hỷ”, cho nên những người niệm

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Phật không thể mặt mày cau có, như nay diệu pháp đã được nghe rồi, đời này có thể thành Phật, pháp môn có thể thành tựu chúng ta đã được gặp rồi, thì lúc ngủ cũng nên vui sướng cười thầm mới đúng. Pháp môn thù thắng như vậy, chúng ta đã nghe rồi, những chúng sanh khác còn chưa có nhân duyên, cho nên chúng ta có trách nhiệm tận tâm tận lực đem pháp môn này giới thiệu cho họ. Cho nên “Thọ trì rộng độ dòng sanh tử, Phật nói người này chân thiện hữu”, chúng ta thật sự bước vào tu hành rồi sẽ biết: Việc rất quan trọng trong tu hành là phải điều phục vọng niệm. Có 1 câu nói rằng “Rút dao chém nước nước càng chảy”, quý vị muốn dừng vọng niệm lại, kết quả càng muốn dừng vọng niệm lại càng nhiều, việc không dễ dàng. Nhất là Phật môn có nói, quý vị phải đoạn trừ kiến tư phiền não, giống như quý vị trong chớp mắt khiến dừng thác nước 40 dặm, trong chớp mắt hoàn toàn chặn đứng dòng chảy của thác nước 40 dặm này, phải có công phu này mới có thể đoạn kiến tư phiền não, cho nên rất không đơn giản.

Chúng ta bình tâm nhìn lại, theo trình độ hiện nay của chúng ta, muốn đoạn kiến tư phiền não thì hết sức khó khăn, gần như là không thể, vậy chúng ta nghĩ lại, thật sự hiểu được nỗi khổ của lục đạo luân hồi, chúng ta còn muốn luân hồi nữa không? (Trả lời: Không muốn!). Muốn nữa không? (Trả lời: Không muốn!). Mọi người là miệng không muốn, hay là trong tâm thật sự không muốn? (Trả lời: Thật sự không muốn). Thật sự không muốn.

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Được, tôi thấy hôm nay rất nhiều người nhìn thấy tôi thì nói với tôi: “Tôi là fan của thầy nè”. Mọi người chẳng phải là không muốn luân hồi sao? Ý niệm về fan này là tâm luân hồi, sẽ tạo nghiệp luân hồi. “Quý vị coi mấy thanh niên bây giờ mê Lưu Đức Hoa mê thành thế này, vì muốn xem 1 buổi biểu diễn ca nhạc, ngay cả thân của bán luân!”. Thật sự có chuyện này. Cái đó là cha mẹ sanh ra cho họ, mọi người coi khi có dục vọng, con người hoàn toàn không có trí huệ để giác chiếu, để cảm nhận lòng cha mẹ của họ, chỉ vì muốn đi gặp 1 thần tượng, kết quả đem thân bán luân, quý vị coi cha mẹ họ có phải sẽ đau khổ cả đời không? Cho nên lão tổ tiên nói với chúng ta: “Dục khiến trí mờ, lợi khiến trí mê”.

Cho nên chúng ta đều nói thanh thiếu niên cứ sùng bái thần tượng, chúng ta cũng không thể vào cửa Phật rồi, biến thành mê thầy, mê pháp sư, không được, do mọi người phải hiểu: Bản thân tôi không phải là bát phong thổi bất động, tôi là chưa thổi đã động rồi, cái này cần phải quán chiếu rất khách quan, quán chiếu điều gì? Tâm mình có động không. Tâm động rồi mà không biết thì đó là tự mình gạt mình, sau đó còn nói với người khác là mình rất thanh tịnh, sau đó là gạt người khác, đó là biến thành gạt mình gạt người.

Có 1 công án, mọi người chắc là khá quen thuộc, “Tô Đông Pha gặp Phật Ấn thiền sư”, câu chuyện này thật ra là rất có sức gợi mở, tiên sinh Tô

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Đông Pha cũng học Phật, có phải học thật không? Nói tới đây, chúng ta phải hỏi chính mình: Chúng ta có học Phật không? (Trả lời: Có). Học thật hay học giả? Làm thật hay làm giả? Khi không có phiền não “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...”, con cái nói với chúng ta 1 câu ngỗ nghịch: “Tức chết mất, tức chết mất!”, Phật hiệu không khởi lên được, đó không phải học Phật, đó là cứ xoay chuyển theo phiền não. Cho nên thật học Phật và giả học Phật, trước tiên phải phá cái ải tự gạt mình, ý niệm của chính mình có phải niệm niệm cầu sanh Tịnh độ không? Cái này là khảo nghiệm xem có thật học Phật không. Niệm niệm đều là y giáo phụng hành, là thật học Phật; niệm niệm vẫn còn 16 chữ sư phụ nói: Ý niệm “Tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn”, cái này sẽ bị dòng đời xô đẩy.

Cho nên chúng ta bây giờ tại sao cứ mãi tụng kinh niệm Phật, chính là khiến cho ý niệm này có thể giữ gìn chánh niệm. Giữ gìn tới lúc nào? “Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh 1 khắc”, tức là dùng vào cái niệm khi lâm chung, công phu này nhất định phải làm cho được. Nhưng tổ sư lại nhắc nhở chúng ta, trong tịnh 10 phần, trong động mấy phần? 1 phần mà thôi, trong động 10 phần, có thể trong định, trong mộng, mới có 1 phần mà thôi; trong định có công phu 10 phần, lâm chung thì sao? 1 phần. Chúng ta bây giờ nghĩ coi, chúng ta bây giờ cảnh giới trong tịnh tới khi lâm chung mới có 1/1000,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

bây giờ đã bị cảnh giới chuyển, xin hỏi khi lâm chung có chắc ăn không? Lâm chung nếu như không chắc ăn, thì cơ hội thành Phật hy hữu khó gặp từ vô lượng kiếp lại bị trôi qua mất.

Tiêu chuẩn thấp nhất của việc thật sự học Phật là thoát ly lục đạo luân hồi, đây là tiêu chuẩn thấp nhất. Chúng ta phải nhìn cho nhạy bén cái ý niệm nào là tâm luân hồi, nhất định phải nhìn cho ra. Thích hay không thích, ý niệm này là tâm ưa ghét, đây là tham niệm, sẽ luân hồi; thấy ai đó không xuôi mắt, cảm thấy họ rất kém, đây là ý niệm ngạo mạn, lại phải đi luân hồi; thấy bất kì người nào mà tâm trạng dao động, là tâm sân hận. Sư phụ thường nhắc nhở chúng ta: Tâm sân hận đọa địa ngục, tâm tham đọa ngã quỷ, ngu si đọa đường súc sinh. Những lời này đối với chúng ta đều là sự thức tỉnh cao độ, nhưng chúng ta nghe lần thứ nhất thấy rất chấn động, có lúc nghe tới lần thứ 100 thì bắt đầu ngủ gật. Sư phụ tại sao nói 16 chữ này? Điều quan trọng nhất thì phải nhắc nhở nhiều lần, nhưng quan trọng nhất là tuyệt đối không được 1 chút gì cho là hên xui, nhất định phải điều phục, nhất định phải đối trị nó.

Cho nên đối với 1 niệm khi lâm chung có nắm vững không, đây là 1 việc quan trọng nhất trong đời này, những việc khác đều là thứ yếu. Chúng ta bây giờ đang dùng bao nhiêu thời gian cho 1 niệm khi lâm chung này? Chúng ta có thể dùng 95% thời gian trong những việc không liên quan tới

TÂM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

nó, sau đó chỉ dùng 5% còn lại để “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...”, lại vừa niệm vừa nói: Lát nữa con gái mình gọi điện về, lát nữa cháu mình tới, phải nấu món gì cho tụi nó ăn, 5% thời gian còn lại quý vị vẫn là những ý niệm này. Cho nên sư phụ đã nói: “Tham luyện 1 cộng cở trên thế gian cũng không thể nào vắng sanh”, chúng ta bây giờ đối với người, sự, vật có còn tham niệm không? Ví dụ hôm nay không ngủ ở nhà, mình đi công tác, kết quả cái gối đó mềm quá, không dễ ngủ bằng cái gối nhà mình, nên ngủ không được, cái gối cũng tham, cái giường này không thoải mái bằng giường nhà mình... Thật ra chúng ta nếu như không cảnh giác, đối với tất cả mọi người mọi vật hoàn cảnh và môi trường vật chất, lúc nào cũng sẽ tham chấp, hễ tham chấp thì tâm không thanh tịnh, “Tâm tịnh Phật độ tịnh”, có vắng sanh được không, tức là tâm thanh tịnh này có giữ gìn được không.

Bản thân tôi còn có 1 sự hổ thẹn quan trọng nhất, là tôi tới đại lục, ngày 5 tháng 9 năm 2003, tới bây giờ thì khoảng hơn 9 năm 1 chút, 9 năm thêm chưa tới 1 tháng. Tiếng tăm rất lớn, cho nên tôi rất hiểu cái gì gọi là “Người sợ nổi tiếng, lợn sợ béo”, sau khi nổi tiếng thì rất khó tu hành, cho nên nếu tôi không cảnh giác cao độ, đời này tôi cũng sẽ bị lỗ mất. Sau đó chỉ cần không giữ gìn được tâm thanh tịnh, những điều tu được đều là phước báo, phiền phức rồi, có thể kiếp sau tôi sẽ thành nhân vật chính trị của Đài Loan, tạo nghiệp rất lớn. Muốn thành nhân vật chính trị thì phải rất có phước báo,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đúng chưa? Tổ tiên quý vị phải tích đức 5 đời, tích đức 10 đời, quý vị mới được làm quan viên trung ương; không có phước sâu dày như vậy, không có phước đời trước, quý vị không cách nào làm quan đó được. Nhưng vấn đề là họ không có công phu giới định huệ, họ vừa làm lãnh đạo, họ liền rất quan cách, họ không suy nghĩ cho lão bá tánh, có 1 quyết sách sai lầm thì họ kết ác nghiệp với mấy ngàn vạn, mấy trăm vạn người. Cho nên Phật môn có nói “tam thế oán”, đời thứ nhất tu phước, đời thứ hai hưởng phước, đời thứ ba đọa lạc. Cho nên giới chính trị giới doanh nhân ở Đài Loan bây giờ, họ đều là người có phước báo rất lớn, đời thứ hai hưởng phước, nhưng đời thứ ba sẽ đọa lạc rất nghiêm trọng.

Cho nên thật sự muốn xuất ly, không cần phước báo, phải tu nghiệp thanh tịnh, phải tu tư lương vãng sanh, cái này mới là điều quan trọng. Ví dụ chúng ta đi tới đâu, người ta cũng lái xe tới sân bay đón rước, hơn nữa không phải Mercedes thì cũng là BMW, bữa sau thì lái 1 chiếc Yulon tới, mình có khởi tâm động niệm không: Xe này ngồi không thoải mái lắm. Tham niệm liền khởi lên. Lần này ở khách sạn ngay cả phòng tổng thống cũng thuê cho quý vị ở, cho nên người còn trẻ mà ra ngoài giảng dạy thì very dangerous, quá là nguy hiểm. Tôi có tới Tân Thành, họ thật sự là cho tôi ở phòng tổng thống, họ nói do ông chủ này là người học văn hóa truyền thống, ông nói nhất định phải để thầy giáo của quý vị ở phòng tổng thống.

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Tôi nói với mọi người, người không có cái số đó, thật sự không thể ngủ cái giường đó, cả đêm tôi không ngủ được, máy lạnh thổi như vậy thật sự ngủ không được, sau cùng đi đâu ngủ? Tới phòng người làm của tổng thống mới ngủ được, cho nên con người không thể hưởng phước.

Cái này là 1 lần, còn có 1 lần khác, tôi tới Hải Nam, có 1 nơi tên là Bắc Ngao, nơi này chuyên môn mở hội nghị quốc tế, tới đây đều là nguyên thủ quốc gia, tổng thống nước Mỹ, người phụ trách Liên Xô... Tụ hội về mở hội nghị quốc tế. Nơi đó rất đặc biệt, có 1 nơi có 1 cột khí rất lớn, chắc là có chu vi khoảng ba bốn người ôm, quý vị đứng ở chính giữa, quý vị sẽ cảm nhận được nó có 1 cột khí rất rõ rệt, hình như ở Thiên đàn đại lục cũng có thể cảm nhận được, đó là nơi thông nhau với trời, thiên đàn, nơi ngày xưa các hoàng đế tế trời. Kết quả tôi tới đó cũng là đi giảng 1 tiết học, phòng đó 1 đêm cũng rất đắt rất đắt, rồi cái giường mềm không chịu nổi, ngủ giường đó chắc xương sống cũng bị lệch, cho nên người có phước báo thì cũng rất tội nghiệp, do quan niệm sai lầm đi hưởng phước thì sức khỏe lại không được tốt, tới hôm đó tôi cũng không ngủ được, trần trọc thao thức mà nói: “Ngủ ở đây 1 đêm, “Đệ tử quy” có thể in được mấy ngàn quyển”, ngủ không được.

Cho nên chúng ta đối với sự chăm sóc của tất cả người thân, bạn bè, những người có duyên, nhất định không được tham, nhất định không được

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

coi đó là điều tất nhiên, phải cảm ơn, cảm kích từ tận đáy lòng mình, kể đó là phải chăm chỉ tu hành, chăm chỉ làm gương, cúng dường cho tất cả những người chăm sóc chúng ta. Như nam tử hán đại trượng phu chúng ta, vợ ủng hộ chúng ta tu hành như vậy, chúng ta phải làm thật, khiến người trong nhà hoan hỉ, dẫn dắt gia phong của cả nhà, dẫn dắt cả nhà trở thành gia đình Phật tử, sau cùng “Tận thử nhất báo thân, đồng sanh Cực lạc quốc”, đó là 1 phụ huynh thật sự tốt. Kể cả chúng ta khi ra ngoài đều có người mở cửa xe, đều mở sẵn sàng cho quý vị, đột nhiên có 1 hôm người ta bận quá quên mất mở cửa xe: “Này, sao không giúp tôi mở cửa xe?”, quý vị coi ý niệm đó nếu như quý vị không quan sát được, thì sẽ đọa lạc. Cho nên lúc này có nói tới ví dụ của Tô Đông Pha, đối với việc chúng ta quán chiếu khởi tâm động niệm của mình, câu chuyện này là kinh điển rất hay.

Cho nên sư phụ thường nói: Tu hành phải tu từ cái căn bản, không thể tu từ cái ngọn, cũng không thể tu trên bề mặt. Chúng ta hôm nay cúi người chào người ta, bề ngoài rất cung kính, nhưng trong lòng chúng ta có thật sự cung kính không? Cái này rất là quan trọng, nếu không chúng ta chỉ học trên bề mặt, vừa là gạt mình, vừa là gạt người. “Anh thật hiếu thuận!”, người ta cứ tán thán mãi, nhưng có từng hỏi chính mình rằng: Hôm nay chúng ta đối với cha mẹ có ý niệm gì bực bội chưa? Có xuất hiện ý niệm bực bội, tất cả những lời tán thán này, chẳng phải tiêu hết phước báo của

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

chúng ta rồi sao?

Hơn nữa trong “Liễu Phàm tứ huân” có 1 đoạn hết sức hết sức quan trọng: “Hưởng danh thế gian mà không thực đúng vậy, hay gặp họa lạ kì; không tội lỗi gì mà bị mang tiếng xấu, con cháu luôn phát đạt”. Quý vị coi 2 câu này, chúng ta có nhập tâm chưa? Pháp quan trọng nhất là phải nhập tâm, pháp này hễ nhập tâm thì sẽ biến thành thái độ của quý vị, quý vị lúc nào cũng đã thọ dụng pháp lạc này. Lúc này 2 câu này nói “Không tội lỗi gì”, quý vị căn bản không làm gì sai, quý vị không có lỗi, nhưng người ta lại hiểu lầm quý vị, lại hủy báng quý vị, lại sỉ nhục quý vị, việc tốt hay việc xấu? (Trả lời: Việc tốt). Quý vị không có lỗi lầm, người ta sỉ nhục quý vị, là cho quý vị tu phước, nói từ bản thân chúng ta là tu nhẫn nhục. Không tu nhẫn nhục thì không thể đắc thiên định, “Tất cả pháp đắc thành nhờ nhẫn”, cho nên những người giúp chúng ta tu nhẫn nhục tất cả đều là quý nhân của chúng ta, muốn tới thành tựu chúng ta.

Tháng này mọi người có nghe 1 người nào nói, nghe thấy họ nói là khiến quý vị nổi nóng tới nổi tôi về không ngủ được, có không? Các vị đại đức đồng tu, xin nhận tiểu đệ 1 bái. Quý vị đều thân cận thiện tri thức, thân cận sĩ quan Hoàng, công phu quý vị đều đủ tốt, trong tháng này có 2 buổi tối khiến tôi không ngủ được, gặp cảnh giới thực sự là gặp cảnh giới. Vừa hay có 1 lần chúng tôi đang bàn công chuyện, kết quả cứ nói cứ nói, có 1

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đồng tu, anh đã dùng những lời châm biếm nói 1 đoạn, kết quả những lời châm biếm này vừa nói ra, lúc đó không có cảm giác gì, kết quả khi về tới nhà, buổi tối đi ngủ thì trần trọc, câu đó cứ hiện ra, trở mình là nó lại hiện ra. Đột nhiên tôi liền nghĩ tới nhiều năm nay nhìn thấy có mấy đồng tu, họ nói họ đã từng bị lời nói của 1 người, tám chín năm cũng không bình tâm lại được, sau đó chỉ cần nghĩ tới câu nói đó, liền chảy nước mắt, do câu nói đó đã phủ định họ, coi thường họ, nên hết sức buồn lòng, tôi không chỉ gặp 1 người, gặp tới mấy người. Sau đó mỗi lần tôi nghe họ nói, tôi đều cảm thấy thật sự nghiêm trọng vậy sao?

Con người có lúc cảnh giới chưa tới thì tự cảm thấy mình tốt đẹp: “Khá lắm khá lắm, mình không có nổi giận”. Đó có thể là cảnh giới thật sự vẫn chưa tới, nhưng thiên thần cảm thấy “Cái người này chỉ nói nói mà thôi, vẫn không chịu đựng nổi khảo nghiệm gì”, cho nên mọi người khảo nghiệm nhiều, là ông trời coi trọng quý vị. Đây không phải lời tôi nói: “Trời giao trách nhiệm trọng đại cho người, sẽ khiến họ lao tâm khổ trí, dày vò xương cốt, đói khát da thịt, vất kiệt thân thể, làm việc gì cũng không thuận lợi, khiến họ rèn lòng kiên nhẫn, tăng trưởng năng lực”. Phải mài giũa những phần họ làm không được, nếu họ thật sự gánh vác, họ nhất định sẽ đột phá, họ không đột phá thì không cách nào gánh vác được, không đột phá tâm ưa ghét, thật sự hể gánh trách nhiệm, thì chúng ta chẳng phải ở trong đoàn

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

thể chánh pháp mà làm chuyện thị phi nhân ngã, kéo bè kết phái rồi sao? Không buông bỏ tâm ưa ghét, kết quả sau cùng chắc chắn là như vậy. Quý vị hề ghét người đó, quý vị sẽ phản đối và đối lập với họ, sự công tâm của quý vị không còn, chỉ còn oán thù riêng mà thôi.

Chúng ta coi các triều đại lịch sử đều có tranh đảng, đúng chưa? Tranh đảng Ngưu Lý thời Đường, phải không? Rất nhiều triều đại lịch sử đều có tranh đảng. Xin hỏi mọi người, những người phát sinh tranh đảng này có học không? (Trả lời: Có), từ nhỏ đi học thi lên tiến sĩ, còn rõ lý hơn chúng ta, nhưng họ ở trong cảnh giới, vẫn chưa chắc qua ải được; chúng ta đọc sách không nhiều bằng họ, giáo huấn của sư phụ lại không nhớ được, thật sự gặp phải cảnh giới thì theo cái gì mà hành sự? Thói quen của mình. Cho nên sư phụ luôn nói: Quý vị học Phật phải tùy thuận giáo huấn của thánh hiền, không thể tùy thuận tập khí phiền não của chính mình. Trong ý niệm của quý vị nhất định phải quán chiếu: Ý niệm này có giống với kinh điển không? Cho nên vẫn chưa trải qua khảo nghiệm, có lúc thật sự sẽ đánh giá sai cảnh giới của mình, sẽ gạt mình.

Cho nên bây giờ coi lại 1 câu nói của lão cư sĩ Hạ Liên Cư, đó đều là tâm đắc của người tu hành chân chính, mỗi 1 người đều phải qua, nếu không sẽ không phải người tu hành chân chính: “Người học đạo bắt buộc phải phá vỡ cửa ải tự gạt mình, mới bắt đầu nói tiếp”, tức là phá vỡ sự tự

gạt mình, kể đó mới coi tiếp chúng ta có phải người tu hành không, chỉ cần còn gạt mình, thì không nói tiếp nữa. Ví dụ chúng ta khi nói chuyện với người khác, chính mình đã hơi nổi nóng rồi, sau đó đồng tu, 1 nửa của quý vị ngồi bên cạnh nắm tay quý vị, nắm tay quý vị để quý vị pass 1 chút: “Đừng nổi nóng, đừng nổi nóng”. “Không có, tôi đâu có nổi nóng”, cái này là gạt mình, rõ ràng đã khởi tâm động niệm rồi, chúng ta không chịu thừa nhận, thậm chí là “A! Đúng! Vợ mình nhắc nhở mình rất chính xác, quả thật là mình đã có tâm trạng rồi”. Xin hỏi chúng ta về tới nhà, có cúi đầu với vợ mình 1 cái: “Vợ ơi, em là quý nhân của anh, nhắc nhở anh, nếu không anh lại bị chính mình gạt nữa rồi, hơn nữa cái lửa đó mà đốt, đốt hết rừng công đức, công đức cũng hết luôn, cảm ơn em!”. Xin hỏi mọi người, 1 nửa kia khuyên răn chúng ta, chúng ta có cúi mình cảm ơn lần nào chưa? Tại sao không cúi xuống được? Tại sao không nói được? Tất cả đều là gạt mình, tại sao? Sĩ diện không cất đi được, sĩ diện chẳng phải là thể hiện của danh văn lợi dưỡng sao? Lại còn thấy ái ngại, điều nên nói thì không nói, đều do cái sĩ diện che lấp mất. Cho nên tu hành trước tiên phải đem bán cái sĩ diện đi, xin hỏi bây giờ ở Đài Bắc 1 cân sĩ diện bán bao nhiêu tiền? Bữa nay tôi đi thu mua hết.

Không chỉ sĩ diện phải đem bán đi, tất cả những cách nghĩ, cách nhìn, cách nói, cách làm sai lầm, phải để cho “Lời thiếu nữ nguyện cầu” đem

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

chúng đi hết, chúng ta lát nữa sẽ sắp xếp 1 xe đổ rác, sau đó bây giờ còn có “Lời thiếu nữ nguyện cầu” không? (Trả lời: Không còn). Không còn nữa? Ngại quá đã 9 năm tôi không ở Đài loan rồi, lời thiếu nữ nguyện cầu, tức là gọi chúng ta phải đem rác vứt đi, buông bỏ phiền não. Trước đây trong kịch Bồ đại có 1 người tay cầm cái kẹp và nói: “Kẹp rác vứt đi”, có nhớ ra chưa? Quý vị và tôi có sự ngăn cách thế hệ sao? Trước đây trong kịch Bồ đại chúng ta học được trung hiếu tiết nghĩa, có pháp nào không phải Phật pháp? Pháp nào quý vị hãy quay về quán chiếu nội tâm mình, tất cả đều là Phật pháp? Không pháp nào không phải Phật pháp. Hôm nay nói tôi thấy người đó rất ngứa mắt, họ là thầy của quý vị “kẻ hành ác, ta phản tỉnh”, vậy họ chẳng phải cũng đang nhắc nhở mình sao? Và sự nhắc nhở của họ rất quan trọng, tại sao quan trọng? Do chúng ta bây giờ muốn nhìn thấy vấn đề của mình thì cũng không dễ gì thấy.

“Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh”, thật ra chúng ta rất bình tâm, chúng ta đang tu hành, chúng ta hôm qua đã phát hiện ra mấy sai lầm của mình? Chúng ta bây giờ bình tâm nghĩ lại, phát hiện mấy cái? Có thể phát hiện 3 cái đã không đơn giản rồi! Nhưng chúng ta bình tâm nghĩ lại, xin hỏi chúng ta hôm qua có mấy sai lầm? Hôm qua chúng ta có mấy ý niệm không đúng? Nói sai mấy câu? Hôm qua đã nói mấy câu? Ít nhất cũng 500 câu, 500 câu quý vị 497 câu nói đúng, quý vị đã không đơn

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

giản rồi, chỉ cần phát hiện có 3 câu nói sai, thật ra không chỉ 3 câu, chắc chắn là nhiều hơn, nhưng không dễ gì phát giác. Xin hỏi hôm qua có bao nhiêu ý niệm? Đó càng không tính nổi, kết quả chúng ta không phát hiện ra được. Cho nên người tu hành chân chính, người thật sự đời này thành tựu sẽ có dáng vẻ ra sao? Sư phụ thường nói “Thiện tài đồng tử ngũ thập tam tham”, đó là dáng vẻ đời này thành Phật. Chúng ta bây giờ phải soi gương, có giống không “Thiện tài đồng tử ngũ thập tam tham” không?

Tinh thần của “Thiện tài đồng tử ngũ thập tam tham” là gì? Chỉ có 1 người là học sinh, tức là chính mình; tất cả mọi người đều là thầy, đều là Phật Bồ Tát. Họ làm tốt “Xung tán Như Lai”, kể đó? “Thỉnh Phật trụ thế”, xin hỏi thỉnh tôn Phật nào? Thỉnh chính mình, mình phải học hỏi họ, trước tiên thỉnh tôn Phật chính mình trụ thế, đây là nội học. Mỗi 1 lần nghe thấy việc rất quan trọng: “Sĩ quan Hoàng làm là được rồi, thầy Dương làm là được rồi”, đều để người khác làm, không phải chính mình. Tu hành muốn thành tựu, nhất định phải phát đại thệ nguyện, phải phát bồ đề tâm, lần nào cũng để người khác làm, vậy bồ đề tâm này chưa phát ra. Cho nên khi quý vị gặp người ác, quý vị thấy họ chỗ nào không tốt, quý vị liền quay đầu lại phản tỉnh: “Mình có vậy không?”, tôi bảo đảm với mọi người, chúng ta chắc chắn có, nếu không có thì đã không ở trong ta bà này rồi, quý vị nói có nghiêm trọng vậy không? Họ rất ngạo mạn, chúng ta có ngạo mạn 1

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

cách tinh vi không? Họ rất tham lam, chúng ta có tham lam 1 cách tinh vi không? Họ chẳng phải đã nhắc nhở chúng ta chưa điều phục được tham sân si mạn sao? Lúc nào cũng là Phật Bồ Tát đang thuyết pháp cho chúng ta, làm gì có chuyện không có pháp hỉ?

Cho nên sư phụ giảng những kinh giáo này, quý vị chỉ cần dùng 1 pháp là có thể được giải thoát rồi, và cái pháp mà quý vị dùng đây thời thời không được tách xa giây lát, vậy thì quý vị sẽ giải thoát. “Thiện tài đồng tử ngũ thập tam tham” này, quý vị dùng 3 tháng, giữ gìn 3 tháng, thì rất lợi hại! 3 tháng này, quý vị nhìn thấy ưu điểm của tất cả mọi người quý vị đều ra sức làm theo, khuyết điểm của tất cả mọi người quý vị đều ra sức sửa đổi, 3 tháng quý vị hoàn toàn “cải vãng tu lai, tẩy tâm dị hành” (sửa quá khứ sai lầm, tu tương lai thiện lành, tẩy rửa tâm tánh). Cho nên chúng ta hôm nay có 1 câu pháp nào thời thời nhắc nhở chúng ta, quán chiếu chính mình: Mình nhất định phải thực hành, lúc nào cũng không được quên, đây là biết dụng công. Tại sao? Là tâm đi làm Phật, quý vị quản tốt cái tâm này rồi quý vị tất nhiên sẽ thành tựu.

Chúng ta phải đi Tây phương Cực lạc thế giới, ở đó là pháp giới của Phổ Hiền Bồ Tát, cho nên phẩm thứ hai của “Kinh Vô Lượng Thọ” nói: “Tất cả đều tu theo đức nguyện của Phổ Hiền đại sĩ”, đức thứ nhất của Phổ Hiền đại sĩ “Lễ kính chư Phật”. Các vị đại đức đồng tu, chư Phật ở

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đâu? Quý vị sao không cười, đều không nhìn thấy bên cạnh Phật (tôi) đều là Phật sao, tất cả chúng sanh đều có đức tướng trí huệ Như Lai, sao lại cười không nổi? Nhìn thấy ông chồng mình là cười hết nổi, đó là không lễ kính chư Phật, đó là biến thành chấp tướng, chấp tướng thì không có trí huệ, chấp tướng thì sẽ nổi nóng. Cho nên chúng ta tu hành, có mấy đoạn của Ngẫu Ích đại sư rất quan trọng: “Bát Nhã vi đạo”, chúng ta lúc nào cũng phải dùng trí huệ Bát Nhã, “phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”, không được chấp tướng. Quý vị phải thấy bản tính của họ, Phật tính vĩnh hằng bất biến đó, quý vị phải nhìn thấy nó; tập tính sanh diệt sát na, đó là huyền tướng quý vị đừng nên chấp trước vào đó.

“Tịnh độ vi quy, Bát Nhã vi đạo”, Tịnh độ vi quy, niệm niệm cầu sanh Tịnh độ, hôm nay mình chăm cháu mình có phải cầu sanh Tịnh độ không? Khi mình đang chăm sóc đứa cháu này, là phải đem nó quyên tặng cho chúng sanh, phải dạy nó như vậy. Không phải 3 ngày không thấy nó, nhớ muốn chết, đó là ái dục. “Người ở trong ái dục, tự sanh tự chết, tự tới tự đi, khổ vui tự chịu, không ai thay thế”. Không phải vợ chồng mới có tình dục, giữa người và người trong đời quá khứ có tình duyên, sau này đều sẽ có tình dục, quý vị không thể sanh tâm tham chấp đối với những cảnh duyên người và việc này, không được. Cho nên, sự quán chiếu này thật sự là không đâu không có, chúng ta đã phát nguyện rồi: Đời này phải thành Phật, phải

TÂM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

vãng sanh Tây phương, phải có dáng vẻ thành Phật, tức là phải làm “Thiện tài đồng tử ngũ thập tam tham”, khi nào mới làm? Do chúng ta có lúc sẽ có suy nghĩ: “Anh cho tôi 3 năm nữa, anh cho tôi 5 năm nữa”, tâm quá khứ, tâm tương lai bất khả đắc, 1 niệm tâm trong hiện tại thì không dám gánh vác, đó là gì? Nghi tâm. Tâm nghi ngờ cũng là kiến tư phiền não, tư hoặc, tư hoặc là tham sân si mạn nghi; nghi, nghi ngờ ai? Chính mình.

Cho nên ý niệm này rất tinh vi, quý vị coi thường người đó, ngạo mạn và nghi ngờ đều ở trong đó, tham sân si cũng ở trong đó, tại sao quý vị không thích họ? Họ không thuận theo quý vị, tham; quý vị nổi nóng rồi, sân; coi thường họ, mạn; quý vị không tin họ có thể trở nên tốt đẹp, nghi. Cho nên trong 1 niệm có thể tham sân si mạn nghi đều có hết, rất tinh vi. Cho nên trong “Yếu giải” Ngẫu Ích đại sư có nói “Lục tín”. Thứ nhất là tin tưởng ai? Tin tưởng chính mình. Có đồng tu khi trao đổi với chúng tôi: “Tôi rất tin tưởng A Di Đà Phật, tôi rất tin tưởng Thích Ca Mâu Ni Phật, nhưng tôi không tin tưởng chính mình”. Logic này của quý vị hơi kì lạ, quý vị tin tưởng Thích Ca Mâu Ni Phật, là tin tưởng giáo huấn của ngài là chân lý phải không? Giảng giải khai thị “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói “Tất cả chúng sanh đều có đức tướng trí huệ Như Lai”, sau đó quý vị nói quý vị không tin tưởng chính mình, là quý vị không tin lời Phật nói là chân lý.

Cho nên thật ra học Phật có thể rất đơn giản, tức là trong đầu quý vị chỉ

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

nhớ tới giáo huấn của Phật Bồ Tát, những thứ khác quý vị đều buông bỏ hết, tại sao không buông bỏ được? Do chúng ta cảm thấy mình không buông bỏ được: “Khó quá!”, quý vị càng cảm thấy khó thì nó càng tới, quý vị biết nó là phiền não, quý vị không để nó tới, phiền não là giấc, giống như buổi tối leo tường vô, muốn leo vô, người chủ đó đập bàn 1 cái, nó sẽ sợ hãi mà rớt xuống, đúng chưa? “Liễu Phàm tứ huấn” nói: “Chánh niệm hiện tiền, tà niệm tự nhiên không ô nhiễm được”, đúng, cho nên chúng ta phải làm chủ chính mình, hễ phát hiện có vọng niệm, “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác trễ”, sự giác chiếu này sẽ liền khởi lên.

Lúc này có nói với mọi người, tôi vừa hay cách đây không lâu đã chịu khảo nghiệm, cho nên việc chưa trải qua thì chưa biết khó, quý vị thật sự chưa trải qua 1 số việc, có lúc thật ra chúng ta nhìn mọi chuyện quá là dễ dàng. Nhìn mọi chuyện quá dễ dàng, sẽ kén cá chọn canh, còn không cảm ơn sự cống hiến của người ta, cho nên tiếng Mân Nam có 1 câu nói: “Làm cho chảy mồ hôi, bị người chê tới chảy nước miếng”, tại sao? Con người, họ chưa thực sự cảm nhận được sự vất vả của đối phương, sau đó tự mình ở đó đánh giá người khác làm tốt hay không tốt, cái này cũng là phiền não căn bản của chúng ta. Phiền não căn bản này nhất định phải quán chiếu được, sau đó phải chuyển nó thành chánh niệm, phiền não căn bản: Ngã mạn, ngã si, ngã tham, ngã kiến. Ngã kiến không dễ gì buông bỏ, chúng ta

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

có thể cứ mở miệng là: “Tôi thấy thế này thế này, tôi cho rằng thế này thế này, tôi cho rằng giáo huấn của Phật là ở đâu...” cho nên thật sự để giáo huấn của Phật ở trong tâm, tự nhiên nói năng sẽ khác biệt, sẽ không phải cứ mở miệng ra là “Tôi cho rằng sao sao đó...”.

“Ngã mạn”, Nho gia nói, Mạnh Tử nhắc nhở chúng ta: “Con người đều thích làm thầy”, ai nguy hiểm nhất? Mình nguy hiểm nhất, chúng ta những người đứng trên bục giảng nguy hiểm nhất, tại sao chúng ta cứ luôn nói cho người khác nghe, nếu như không đặt những lời sư phụ giáo huấn thái độ của chúng ta trong tâm, bục giảng này là khởi đầu của sự đọa lạc, lát nữa tôi sẽ chia sẻ với mọi người tôi đã đọa lạc ra sao, cái này phải ví dụ thực tế, nếu không sẽ không cụ thể lắm. Do “Giỏi nói người khác, sơ suất chính mình”, hàng ngày đều cứ nhìn coi người khác sai chỗ nào, sao có thời gian nhìn chính mình? Nhưng sư phụ rất thương yêu chúng ta, chúng ta nếu như không quý trọng những giáo huấn này, chắc chắn sẽ có chuyện. Sư phụ nói ngài đứng trên bục giảng năm mươi mấy năm, ngài nói là: “Mỗi lần tôi đứng trên bục giảng, là đang báo cáo điều tâm đắc cho thầy cô thánh chúng bên dưới, họ đều là thầy của tôi”. Đây là 1 thái độ cung kính rất quan trọng, tiếp theo 1 cái là gì? Là khuyên chính mình, không phải khuyên người khác. Sư phụ giảng kinh không phải nói: “Tôi hơn bốn mươi năm, hơn năm mươi năm, người khác có thọ ích không tôi không rõ, nhưng bản

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

thân tôi thọ ích, tôi đã khuyên chính mình rõ ràng rồi”, khuyên chính mình.

Hơn nữa ở trên bục chia sẻ với mọi người, có 1 điều tốt: Tức là quý vị chỉ có thể tiến về phía trước, quý vị không có đường lui, bây giờ nếu tôi không học văn hóa truyền thống, không niệm Phật, tôi chắc chắn sẽ xuống địa ngục A Tỳ, mọi người nói có đúng không? Người ta nói thầy Thái cũng không học Phật, là xong luôn! Rất nhiều người vì tôi mà không tin tưởng Phật pháp, đây đều là trách nhiệm của tôi. Cho nên có 1 câu thành ngữ là “quyết chiến tới cùng”, tôi không thấy có áp lực, tôi thấy đó là phước báo của tôi, do tôi từ vô thủy kiếp tới nay không thể thành tựu, là bởi vì tôi còn có con đường thoái lui: “Được, không sao hết! Ngày mai coi tiếp, ngày mai nói tiếp”. Cứ không gánh vác, cứ giải đãi. Bồ Tát tu hành thiện căn duy nhất chính là tinh tấn, gánh vác, mình hễ không gánh vác thì liền thoái lui. Tôi rất cảm kích sự phụ, cảm kích nhiều duyên phận như vậy, tới hộ niệm tôi đi con đường này. Các vị đồng tu, cảm ơn sự hộ niệm của quý vị, có 1 ngày tôi ngã xuống, quý vị phải cùng kéo tôi lên, thật đấy! Móc ngoéo, phải giữ uy tín.

Ngày nay tôi không đi con đường này thì tôi sớm đã mất mạng rồi, mạng này đều là Phật Bồ Tát gia trì, hồi tôi 29 tuổi đã suýt mất mạng rồi. 29 tuổi lái xe trên đường cao tốc, lái tới nổi ngủ gật luôn, hơn nữa không chỉ 1 lần. Quý vị căn bản là đang mở to mắt, nhưng vẫn cứ ngủ, nhắc nhở

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

tôi: Khi nghiệp lực tới thì mình không làm chủ được. Quý vị bây giờ không luyện định lực, cảnh giới chuyển quý vị không được, tới lúc đó, quý vị thật sự hết cách. Cho nên tôi tin là Phật Bồ Tát và tổ tiên đang bảo vệ tôi, tôi đang dùng phước báo của họ, nếu không làm sao lái xe trên đường cao tốc mà ngủ gật, vẫn còn sống tới giờ? Có tới mấy lần, cái đó có ép trên đường cao tốc Đài Loan, quý vị hể chiếu nó, là nó phản quang, cái đó gọi là đèn gì? Buổi tối trên đường cao tốc không có đèn, hể quý vị chiếu nó, nó sẽ phản quang trở lại, cái đó đã cứu tôi mấy lần. Do quý vị đề lên nó, bánh xe sẽ hơi run lên, thật ra vẫn là nhờ Phật Bồ Tát và tổ tiên.

Thật ra mà nói, nếu không có Phật Bồ Tát và tổ tiên, chúng ta căn bản không cách nào học Phật, phiền não điều phục không được. Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” có nói: Chúng ta được nghe Phật pháp, đọc pháp môn Tịnh độ, đều là trong đời quá khứ, chư Phật Như Lai từ vô thủy kiếp tới nay chúng ta đã cúng dường nay đang gia trì chúng ta. Chân tướng này thật sự hiểu rõ rồi, tâm cảm ơn đó sẽ tự nhiên xuất hiện, còn có đức của tổ tiên đang bảo hộ chúng ta, chúng ta mới có phước báo được nghe chánh pháp. Cho nên, những việc chưa trải qua, có lúc chúng ta sẽ không cảm nhận được sự vất vả trong đó. Tôi lấy 1 ví dụ, tôi đã từng trồng rau, kết quả tôi trồng mất 2 tuần, sau đó vừa lên bàn, còn chưa tới 1 phút đã ăn hết trơn. Tôi xin hỏi mọi người, sau này tôi còn để thừa đồ ăn nữa không? Tôi đã trồng rau, tôi

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

biết trồng rau rất khổ cực, tôi vừa nhìn thấy rau, cảm nhận đó của tôi sẽ khởi lên, ăn xong còn đi xuống bếp: “Dì ơi, cảm ơn, vất vả rồi, vất vả rồi!”. Và cả các sư huynh, sư tỉ trồng trọt, chúng ta phải cảm ơn họ, đó đều rất vất vả, chưa trải qua thì làm sao biết?

Cho nên khi chúng ta làm những hoạt động này, thật ra sau lưng có rất nhiều người cực khổ, như chúng ta thật sự rất nguy hiểm, nguy hiểm chỗ nào? Tiếng vỗ tay đều cho chúng ta, thật sự vất vả nhất là ai? Là những người không nhìn thấy, không có tiếng vỗ tay, cho nên sao tôi không ngã được? Quý vị coi “hưởng danh tiếng thế gian”, thế danh đều cho chúng ta, “âm đức trời đã báo”, cho nên những người thành tựu Văn Thù, Phổ Hiền trong đạo tràng đều là những Bồ Tát ở trong bếp, vì không có tiếng vỗ tay nhưng vẫn làm được. Những người trên bục giảng như chúng tôi, vỗ tay khích lệ, thì thấy rất khoan khoái, ý niệm rất khoan khoái đó là tâm luân hồi, tham chấp bục giảng này, tôi cũng đang luyện tập: Có 1 hôm, đột nhiên lão hòa thượng chúng ta gọi điện tới: “Thái Lễ Hức, con không cần làm gì nữa, về nhà chăm chỉ niệm Phật cho thầy”. Để coi ý niệm tiếp theo của tôi là gì? Có thể niệm Phật rất hoan hỉ được không? “Sư phụ, sao thầy lại hiểu lầm con, sư phụ, con thế nào....” ý niệm cứ tuôn ra cứ tuôn ra, hỏi thêm 1 chút, là sư phụ có trí huệ hay là mình có trí huệ, còn phải hỏi, chắc chắn là sư phụ, sư phụ bảo mình buông bỏ, tại sao mình không thể lập tức nghe

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

theo? Cho nên mỗi ngày tôi có lúc nhớ tới thì lại luyện: Điện thoại reo lên, lập tức buông bỏ tất cả. Buông bỏ không phải luyện từ từ, khi quý vị khởi lên, đồng thời cũng phải có công phu buông bỏ, nếu không khởi lên sẽ bắt đầu đi theo cái duyên này, tham cái duyên này.

Hồi đó tôi vẫn chưa trải qua kì thi này, luôn cảm thấy, người khác hình như vì 1 câu nói mà đau lòng cả tám chín năm, tôi không cách nào tưởng tượng nổi, có lúc còn cảm thấy, quý vị tu hành kiểu gì vậy, sao lại tu thành bộ dạng này, quý vị coi, những ý niệm này đều không đúng. Kết quả khi bản thân tôi 2 ngày không ngủ được, chỉ vì 1 câu nói, chỉ vì 1 câu nói nặng nói nhẹ mà ngủ không được. Vô thường trong chớp mắt, nếu như vừa hay tôi hôm đó, 1 hơi thở hắt ra không quay trở lại, là tôi say goodbye rồi. Vô thường là chân lý, xin hỏi chân lý này đối với chúng ta có ảnh hưởng lớn không? (Trả lời: Rất lớn). Chúng ta có thường cảm nhận được chân lý này không? Sắp lên giường rồi: Ngày mai phải làm gì, làm gì, phải làm gì, làm gì.... Sao quý vị biết quý vị có ngày mai? Phải làm gì, làm gì, làm gì, làm gì... Vừa hay hôm đó thọ chung rồi, phải làm gì, làm gì... Vừa hay vãng sanh rồi, đi luân hồi rồi, đúng chưa? Chắc chắn đi luân hồi, nằm mơ cũng mơ những cái đó, tại sao không mơ A Di Đà Phật phóng quang tiếp dẫn.

Cho nên trước khi ngủ, 1 đồng việc nằm đó nghĩ nghĩ nghĩ, phải rất bình tâm, mỗi 1 lần đi ngủ đều phải giống những lời giáo huấn của Ấn

TÂM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Quang đại sư, luyện như mình sắp chết, tôi chết rồi bắt đầu trợ niệm: “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...”, tự mình niệm, tự mình luyện, trước khi ngủ phải niệm ít nhất 20 phút hay 30 phút. Vừa thức dậy, ý niệm vẫn còn 1 đồng, phải ngồi niệm 15 phút, để cho công phu trước khi ngủ, công phu khi ngủ dậy của mình có thể thường xuyên khởi lên Phật hiệu, sau cùng phải niệm tới nổi trong mơ cũng khởi lên Phật hiệu, nếu không quý vị ngừng thở ngay trong mơ, quý vị sẽ không nắm chắc được. Có 1 người đi hỏi 1 pháp sư: “Con muốn niệm Phật cầu sanh Tịnh độ”. Kết quả pháp sư đó hỏi ông: “Ông niệm thế nào rồi?”. Ông nói: “Lúc thường có thể khởi lên được, lúc ngủ khởi lên không được”. “Lúc ngủ khởi lên không được, sao ông chắc chắn được chứ?”.

Trong “Niệm Phật cảnh sách”, tôi đã lật mấy trang “Niệm Phật cảnh sách”, căn bản là ngay cả người niệm Phật tôi cũng không đủ tư cách. Do bình thường chúng tôi đều đang giảng dạy, công phu niệm Phật là vốn liếng thoát sanh tử, cái này không đùa được. Cho nên đọc quyển sách đó mới biết: Niệm Phật là “dị hành đạo”. Cái “dị” đó không phải là dễ dàng, cái “dị” đó nghĩa là dễ dàng hơn những pháp môn khác, chứ không phải là dễ tu, do chúng ta coi niệm Phật quá là dễ dàng, chúng ta bình thường không dụng tâm không ngừng nâng cao công phu niệm Phật của chúng ta. Thật ra rất đơn giản, khi quý vị gặp 1 cảnh giới khiến quý vị nóng giận, quý vị có

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

niệm Phật được không? Khi quý vị bị bệnh quý vị có niệm Phật được không? Cái này là trong những nhân duyên rất tự nhiên, đang nhắc nhở chúng ta: Công phu niệm Phật có đủ không? Hơn nữa chúng ta làm việc, sinh sống trong thành phố lớn khá là gấp gáp, có lúc quý vị bận rộn, thời khóa tối không cách nào làm được, thời khóa sáng cũng không làm. Thời khóa sáng tối đã định nhất định phải làm, định thời khóa là giúp chúng ta dần dần thật sự có định lực, định thời khóa cũng không làm, muốn nâng cao công phu giới định, rất khó.

Cho nên sư công Lý Bình Nam có nói rằng: Quý vị cho dù bận tới không được ngủ, thời khóa đã định vẫn phải làm, tại sao? Xin hỏi mọi người ngủ quan trọng, hay thời khóa quan trọng? Cái này tức là cân đo. Ngủ là “tài sắc danh thực thù, 5 điều trong địa ngục”, chúng ta thích ngủ, không thích đọc kinh, thì chúng ta chắc chắn là đi theo cái mình thích rồi. Cho nên công phu thực sự ở đâu? Buông bỏ. Chúng ta tài sắc danh thực thù buông bỏ càng nhiều, nghĩa là công phu càng đắc lực, chứ không phải ở thời gian học Phật. Như bản thân tôi đứng trên bục càng lâu, rất có thể tâm danh lợi càng nặng, vậy là tôi thoái lui rồi. Lấy 1 ví dụ cho mọi người, hồi đó tôi tới Hải Khẩu, thời gian hơn 9 năm, nhìn thấy rác, tôi sẽ nhặt lên rất tự nhiên, không có bất kỳ ý niệm nào khác, rất tự nhiên, rất hoan hỉ, đã nhặt rác lên. Bây giờ nhìn thấy rác: “Có ai đang nhìn mình không?”, quý

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

vị có danh rồi, động tác đó hình như rất mất tự nhiên: “Bên cạnh có đồng nghiệp không, để họ nhất trước nhé?”. Quý vị coi ý niệm này phức tạp biết mấy.

Học Phật là càng học càng đơn giản, không thể càng học càng phức tạp, đơn giản tới mức độ nào? Trong tâm chỉ 1 câu A Di Đà Phật này. Nếu muốn làm việc, dùng tâm lễ kính chư Phật, tâm rộng tu cúng dường mà tận lực đi làm, làm xong, buông bỏ, A Di Đà Phật khởi lên. Không thể làm xong rồi còn cứ ở đó suy nghĩ, đó là vọng tưởng này nối vọng tưởng kia. Cho nên càng học càng đơn giản, chỉ có 1 câu A Di Đà Phật. Thuận cảnh, A Di Đà Phật, không tham chấp; nghịch cảnh, A Di Đà Phật, không nóng giận, dùng 1 tâm này thay cho tất cả vọng niệm. Kế đó, càng học càng khiêm tốn, “Thấy tất cả mọi người đều là Bồ Tát, chỉ có 1 mình tôi là phàm phu”, đây là lời giáo huấn rất hay của Ấn Quang đại sư dành cho chúng ta, và 1 điểm này cũng không dễ gì làm được. Bởi vì chúng ta học lâu rồi, học 3 năm, học 5 năm, ví dụ hôm nay ở đạo tràng gặp 1 đồng tu mới tới, họ hỏi quý vị: “Ăn chay mấy năm rồi?”. “Ba năm”, “Ba chục năm”. “Anh nghe kinh bao lâu rồi?”. “Tôi nghe kinh 3 năm rồi”, “Tôi nghe 13 năm rồi”. Đúng vậy, ý niệm này sẽ khởi lên.

Tôi đã từng, tôi thấy thật sự mỗi 1 người đều là Phật Bồ Tát, khi tôi tới học viện Tịnh tông Úc châu, gặp 1 vị trưởng bối, hơn 70 tuổi, tính ra ông

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

thuộc lớp ông bà tôi, ông vừa gặp những thanh niên như chúng tôi là bắt đầu nói: “Lão pháp sư Tịnh Không khi còn chưa nổi tiếng, tôi đã nghe kinh của ngài rồi”. Ý niệm này là ý niệm gì? “Chỉ cần anh nói ra kinh nào, không có bộ nào là tôi chưa nghe”. Lúc đó thực ra mà nói, công phu của tôi rất kém, tôi cũng không nghe ra điều gì, tôi nói “Ồ, sao ông lại may mắn vậy?”, bây giờ từ từ quán chiếu ý niệm của chính mình, rồi nghĩ lại: Đây đều là những người tu hành đang biểu diễn cho chúng ta, họ thị hiện cho chúng ta coi, tu hành nhất định phải quán chiếu khởi tâm động niệm của mình mới được. Hồi đó vị trưởng bối này và chú Lư, chú Lư xuất gia pháp danh là Thường Minh pháp sư, Thường Minh pháp sư hồi đó, tôi ở bên cạnh nhìn thấy, thầy coi ông ấy như cha mẹ mình, dùng tất cả thiện xảo nhân duyên khuyên ông tinh tấn niệm Phật. Chúng ta thấy Thường Minh pháp sư, thầy đối với những người trẻ chúng ta hết lòng đề bạt, hết lòng nhắc nhở, thật sự coi như con của chính mình, đó là làm thật. Hễ nhìn thấy vẻ hiền từ đó của thầy, nước mắt sẽ chảy xuống, chân tâm của thầy, có thể cảm nhận được. Thấy ông cụ thật sự là hộ niệm như cha mẹ của chính mình. Cho nên quả thật là càng học càng khiêm tốn, thấy tất cả mọi người đều là Bồ Tát, chỉ có chính mình là phàm phu.

Kế đó, càng học càng hồ thẹn. Việc tốt đều là công lao của người khác, việc tốt dành cho người khác, việc xấu dành cho mình, có bất kì lỗi lầm gì,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

“Mình có trách nhiệm! Mình vậy là không đúng!”. Đoạn này là do Viên Nhân pháp sư - người niệm Phật hết sức tốt của Đài Loan chúng ta nói ra. Chúng ta cảm thấy những điều tổ sư đại đức nói đều là gì? Là cảm ngộ chân thật, công phu chân thật về tu học của họ.

Tôi nghe thấy người bạn này nói với tôi câu này, cả mấy ngày tôi không ngủ được. Về sau tôi cảm nhận được, thật ra công phu của mình còn rất kém. Cũng có thể đồng cảm thấu hiểu, những người vì nghe 1 câu nói nặng nói nhẹ của người ta mà cả mấy năm không bình tâm lại được, tôi nhìn lại bọn họ, thì cũng cảm thông được.

Chúng ta không có lòng cảm thông, thì không có gì nói với họ. Quý vị hãy nói với họ, họ sẽ cảm thấy: Anh thật là cao! Nhưng chúng ta bình tâm nghĩ lại, tất cả những điều chúng ta nói là gì? Là lý luận, cho nên khiến họ cảm thấy cao, chứ không phải là việc chúng ta thật sự làm được. Hãy làm ra được, đối phương sẽ cảm động. Hơn nữa quý vị thật sự làm rồi, quý vị biết được là không dễ dàng, quý vị sẽ rất dễ sanh tâm thông cảm.

Kết quả 2 ngày không ngủ được phải làm sao? Tiếp tục không ngủ được? Không được đâu. “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác trễ”, lúc này mới biết, thì ra chỉ là 1 câu kinh. Sư phụ nói “Phải học Phật, không phải Phật học”, câu kinh đó không khởi tác dụng được, chỉ là tri thức, nó không phải trí huệ. Tôi đã bắt đầu bình tâm lại, phản cầu chính mình, phản tỉnh chính

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

mình. Trước tiên, khiến đối phương nói 1 câu châm biếm chế giễu, thật ra là đã ép người ta tới nỗi không thể không nói câu này rồi, có lý không? Nếu không họ không đi nói người khác, sao lại nói tôi? Cho nên muốn khiến người ta nói những lời đó cũng không đơn giản, phải ép họ tới nỗi phải nói những lời này. Trước tiên phản tỉnh đầu tiên: Tôi đã làm rất nhiều việc khiến họ hết sức không hoan hỉ, họ mới đối với tôi như vậy.

Chúng ta lại khởi 1 suy nghĩ “Anh gọi tôi là thầy, sao còn nói với tôi như vậy”. Quý vị coi, tôi lại chấp tướng rồi, tôi lại ngã mạn rồi, tôi thấy mình là thầy rồi, vậy là xong. Lại thay đổi 1 ý niệm “Người ta vốn dĩ coi quý vị là thầy, bây giờ nhìn quý vị cũng không chịu nổi, hơn nữa còn nói những lời như vậy, coi quý vị đã ép người ta tới mức độ này, còn không mau phản tỉnh, còn không nâng cao, còn thấy câu nói đó của người ta quá đáng”. Chuyển niệm!

Đức Phật lại nói “Muốn biết nhân đời trước, thì coi quả đời này”, đời này không có, đời trước có! Đời trước có, đó là do chúng ta khiến họ tạo nghiệp, chúng ta là hung thủ. Cho nên hôm nay chúng ta nghĩ thử coi, người mà chúng ta không chịu đựng được nhất, chính là quý nhân của chúng ta. Tại sao? Chúng ta không thể nhẫn chịu họ, chắc chắn là trước đây chúng ta đối với họ như vậy, “khi nhân duyên hội tụ, quả báo phải tự chịu”.

Phật môn lại nói “Từ bi là gốc”, nếu như họ tiếp tục tạo nghiệp như vậy,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

họ sẽ đi về đâu? Sẽ xuống địa ngục. Do chúng ta kết oán với họ, sau cùng lại đưa họ xuống địa ngục, vậy chúng ta có từ bi không? Cho nên sư phụ mới nói: “Tùy duyên tiêu nghiệp cũ, không tạo thêm nghiệp mới”. Tiêu trừ nghiệp cũ, không thể tạo thêm nghiệp mới. Đời này rộng kết thiện duyên, đừng kết oán với bất kì ai thêm nữa. Kết oán với bất kì ai, lúc lâm chung tới đời nợ là phiền lắm. Cho nên thiện duyên của con người phải hưởng khi vãng sanh, phước báo phải hưởng khi vãng sanh, bây giờ đừng hưởng phước, nhất định đừng kết oán với người ta. Cho nên tôi lại suy ngẫm, đời này không có lỗi, đời trước có lỗi, như vậy tâm sẽ bình hòa. Con người chỉ cần có thể phát giác lỗi lầm của mình, tâm sẽ bình hòa.

Kể đó tôi lại nghĩ, tôi tiếp xúc với Phật pháp hơn 10 năm, tự mình cảm thấy tốt đẹp, không có 1 đòn rất nặng này của họ, tôi còn không biết mình ngay cả mẫu giáo cũng chưa đạt yêu cầu. 1 câu nói có thể trần trọc 2 ngày, đó là mẫu giáo còn chưa đạt yêu cầu, của Phật còn chưa bước vô. Bây giờ tôi mới 40 tuổi, họ đã nhắc nhở tôi: Anh còn kém rất xa. Họ là quý nhân trong cuộc đời tôi, đúng chưa? Họ giúp tôi tự biết mình, không gạt mình. Bây giờ tất cả mọi người nhìn vào tôi “Thầy rất tốt, thầy rất lợi hại”, tất cả đều là tán thán. 1 câu nói của Bồ Tát này khiến tôi biết được, trình độ của tôi chỉ mới tới đây, họ thật sự là đại thiện tri thức của tôi. Họ nói với tôi “Anh sẽ buồn, ngã chập rất nặng!”, sao anh có thể nói với “tôi” như vậy,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

sao anh lại nói câu này khiến “tôi” buồn lòng. Tất cả những phiền não đều có 1 gốc rễ, tức là “ngã chấp”. Bất giác phải bắt vua trước, “Liễu Phàm tứ huấn” có nói: “Như chặt cây độc, chặt luôn gốc nó”. Tất cả phiền não, chỉ cần coi nhẹ ngã chấp, dần dần tham sân si mạn sẽ nhẹ lại. Cho nên tôi không tham thái độ tốt họ đối với tôi, tôi cảm kích họ nhắc nhở tôi, ngã chấp của tôi vẫn rất nặng, tôi nhìn thấy họ là khởi lòng kính mến. Cũng vậy, 1 người, tại sao trước đây nhìn thấy họ rất buồn lòng, bây giờ lại kính mến họ? “Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu khởi tại tâm”, tất cả pháp đều là tâm tướng của chính mình sanh ra, không thể trách người khác. “Người không có lỗi lầm mà phải chịu tiếng xấu, con cháu sẽ luôn phát đạt”, đoạn này chúng ta có nhập tâm chưa? Chúng ta nếu không làm sai, bị người ta sỉ nhục, hiểu lầm, tiêu nghiệp chướng, tu nhẫn nhục, sau đó phước báo để lại cho đời sau.

Tôi đã từng quan sát quê hương của mình, có vợ chồng bác nọ, họ rất thành thật, nói rất ít. Người ta thường dùng lời nói bắt nạt họ, mắng họ ngốc “Đồ ngốc”, “Đồ trâu”, vừa hay tôi tuổi trâu. Bị mắng như vậy, họ chưa từng nổi nóng, cứ cười cười, cũng không để tâm tới việc người ta mắng, biết bao dung. Mắng họ không có học, con cái họ học rất tốt, kì lạ. Sau đó đọc câu này mới biết “Người không có lỗi lầm mà phải chịu tiếng xấu, con cháu sẽ luôn phát đạt”. Đoạn này chúng ta nghe hiểu rõ rồi, cảm

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

nhận được rồi, sau đó người ta mắng quý vị, là tặng phước báo cho quý vị, được không? (Trả lời: Được). Quý vị hơi bị miễn cưỡng. Chuyển 1 niệm, thế giới quý vị sẽ khác, bất kì ai mắng quý vị, quý vị liền nhớ tới câu nói này, họ tặng phước cho tôi, tặng phước cho con cháu đời sau của tôi.

Tất nhiên, người ta mắng, trước tiên phải phản tỉnh, có chỗ nào làm sai không, “Có thì sửa, càng cảnh giác”. Tâm cảnh đều rất bình hòa, đều có thể tiếp nhận, sẽ không buồn phiền. Cho nên ngày thái bình tới rồi, người ta mắng chúng ta, đều là tặng phước báo, sau này sẽ không nổi giận nữa.

“Hưởng danh thế gian mà không thực đúng vậy, sẽ gặp họa kì lạ”, bởi vì hưởng 1 cái danh, nó cũng là phước báo, đều đang xài phước báo, xài hết rồi, lộc tận nhân vong. Cho nên tiên sinh Tôn Trung Sơn có 1 câu nói rất hay “Thà làm chuyện lớn, không làm quan lớn”. Làm chức quan đó, danh rất lớn, có làm việc đúng thật không? Không làm việc đúng thật, đều đang xài phước báo. Cho nên việc rất quan trọng, không có tiếng vỗ tay, chúng ta tận tâm tận lực làm, không cần cái danh đó, thậm chí có người càng tốt xuất hiện, mau mau nhường vị trí này cho họ, nhường vị trí cho người hiền, nhường danh cho cấp trên. Sĩ quan Hoàng biểu diễn cho chúng ta rất hay, thật ra toàn bộ sự việc đều do họ làm, tất cả danh tiếng đều cho ai? Cho quan viên cấp trên. Như vậy là sẽ viên mãn, mọi người đều hoan hỉ.

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Nhường công cho mọi người, công lao của ai? Của tất cả mọi người. Mình thì sao? Mình còn có chỗ làm thiếu sót. Sư phụ có 1 cái quạt là “Lão Tử viết: Hòa đại oán, tất hữu dư oán” (hòa giải oán hận lớn, chắc chắn vẫn còn những oán hận nhỏ), trong cái quạt này “Dĩ đắc vi tại nhân”, tất cả công đức, công lao, thành tựu, của ai? Công hiến của tất cả mọi người. “Dĩ thất vi tại kì”, có sai lầm, có thiếu sót, có lỗi lầm gì, là do mình làm không đúng. Những pháp ngữ này của sư phụ hết sức thọ dụng, chúng ta thật sự gặp phải cảnh giới, lập tức phải khởi lên điều này, phiền não sẽ được biến chuyển.

Lúc này khi bắt đầu có nói với mọi người về chuyện của Tô Đông Pha, tiên sinh Đông Pha có 1 ngày, ông học Phật kết quả cảm thấy cảnh giới của mình rất khá, tâm địa rất thanh tịnh, ông liền viết 1 bài kệ “Khể thủ thiên trung thiên, hào quang chiếu đại thiên, bát phong xuy bất động, đoan tọa tử kim liên”. Ông đã viết bài kệ này, sau đó cho người đem tới chỗ Phật Ấn thiền sư, Phật Ấn thiền sư là bạn tốt của ông.

Chúng ta coi tiên sinh Tô Đông Pha viết bài kệ này, ông nói “Khể thủ thiên trung thiên”, thiên trung thiên là Đức Phật (Cúi đầu lạy Phật). “Hào quang chiếu đại thiên, bát phong xuy bất động”, ông viết mình là bát phong thổi không động, đã động chưa? Động rồi mà! Tại sao ông lại đưa cái này cho người ta coi, ông muốn khiến người ta thấy ông rất lợi hại, ông rất tài

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

giỏi, đây là hy vọng người ta khen ngợi ông, cái gió này đã động rồi.

Lúc đầu có nói với mọi người, bản thân tôi không phải bát phong thổi bất động, khi còn chưa thổi thì đã động rồi, phải quán chiếu mới được, nếu không thì sẽ động. Giống như lúc này có đồng tu nói, “Tôi là fan của thầy”, đúng không? Tôi có động không? Đó phải hỏi chính mình, người khác đều không biết, động rồi, nghiệp tôi tạo rất lớn. Tôi tiếp tục muốn họ sùng bái, đó chẳng phải khiến họ mê rồi sao? Tôi hưởng 1 cái danh thầy giáo dạy học, lại khiến chúng sanh mê, vậy nhân quả này ai chịu? Tin sâu nhân quả không dễ dàng, “nhân” quý vị phải nhìn tận phía trước; “quả” quý vị phải nhìn tận phía sau, không thể chỉ nhìn bề mặt.

Tôi nhớ có nghe 1 đồng nghiệp của mình, vừa hay lúc đó Thiện Quả Lâm có làm khóa học, đồng nghiệp này của tôi, trước đây là đồng nghiệp dạy học trong trường, họ vừa hay ngồi trên tàu lửa, cùng tới tham gia tổ chức khóa học. Vừa hay cùng toa có 1 số dì, họ đang nói chuyện, cũng là sắp tới Thiện Quả Lâm để học. Kết quả họ nói chuyện, nói là rất tôn trọng tôi. Nhưng tôi cảm thấy điều gì? Sự tôn trọng của họ đối với tôi vượt xa rất xa đối với chồng họ, tôi cảm thấy mình không có mặt mũi nhìn chồng họ, tôi không biết sẽ khiến bao nhiêu người đàn ông tức chết. “Vợ tôi coi anh giảng thì cười hì hì, nhìn qua tôi thì mặt rất khó coi”, quý vị coi họ có phát sầu không, quý vị coi họ có nổi nóng không? Cho nên tôi không dám về

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Đài Loan cũng là vậy, very dangerous.

Chắc là sau khi nghe xong “Tôi phải tôn trọng chồng của mình, tôn trọng anh ấy giống như ông trời vậy”. Quý vị lễ kính chư Phật ở ngay trong nhà, quý vị sẽ là Phổ Hiền Bồ Tát. “Anh ta đối với tôi không tốt”, anh ta đối với quý vị không tốt, đó là nghiệp anh ta tu, quý vị đối tốt với anh ta là tư lương Tây phương của quý vị, đầu óc quý vị phải tỉnh táo. Quý vị nói “Anh ta đối với tôi không tốt, tôi cũng không muốn đối tốt với anh ta”, đó là làm việc theo cảm tính, làm sao lý trí được?

Cho nên, người khác đúng hay không không phải việc quan trọng nhất, trước tiên bản thân chúng ta phải làm đúng, không thể bị cảnh giới chuyển hoặc ứng phó với mọi chuyện 1 cách cảm tính. Cho nên, không được đâu! Chúng ta và đại chúng không được kết tình duyên, hễ kết tình duyên, tâm ưa ghét của họ rất nghiêm trọng, ngay cả nhà họ cũng gặp tai ương. Cho nên xin mọi người đối tốt với người nhà của quý vị 1 chút, nhất là phải đối tốt với chồng, nếu không tới lúc đó tôi sẽ bị đánh, tôi đã rất ốm rồi, ăn đòn không nổi đâu. Cho nên biến thành gì, chúng ta phải kết pháp duyên.

Thật ra mà nói, bản thân tôi trình độ quả thật rất không tốt, năm cấp 3 tôi thi chuyển cấp ngữ văn không đạt, cấp 3 thi giữa kì tôi xếp thứ 2 cả lớp, đếm từ dưới lên, 44 điểm. Mọi người nếu như có hứng thú có thể tới trường trung học Cao Hùng, thành tích này còn đó, hình như là mấy chục năm sau

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

mới hủy đi, thành tích này vẫn còn, 44 điểm. Cho nên tôi thấy các đồng tu Đài Loan chúng ta, tôi thấy quý vị đều sẽ làm tốt hơn tôi, tôi về tới Đài Loan cũng cảm thấy mình về đây tìm bảo vật, nhiều người có cơ sở đều tốt hơn tôi rất nhiều, cho nên tôi tung gạch nhử ngọc, quý vị những viên ngọc này phải ra đây, còn cục gạch như tôi phải quay về mài giũa, coi có giũa thành ngọc được không.

Thật vậy, Đài Loan là vùng đất có điều kiện nhất toàn thế giới trong việc hoằng dương Nho Đạo Thích, bất kì nơi nào cũng không có cơ sở này, chỉ có Đài Loan. Đài Loan chúng ta có thể chuyển đại pháp luân, tại sao không chuyển? Không chuyển, có lỗi làm không? (Trả lời: Có). Là quý vị nói, tôi không nói. Thật vậy, quý vị có cơ hội làm mà không làm, gọi là gì? Thấy nghĩa không làm, nghĩa chỉ là thiện pháp thế gian, không phải xuất thế gian, ngũ thường là “nhân nghĩa lễ trí tín”, đạo nghĩa này phải khởi lên.

Hôm đó chúng tôi nghe thầy Đường nói, thầy Lý Bình Nam xử sự “3 phần hào kiệt, 7 phần nguyên tắc”. Con người phải gánh vác, những việc nên làm thì làm 1 cách không nao núng, con người muốn lập chí thì phải tại đây. Phật môn nói “Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”, chúng ta vừa tới là thấy Địa Tạng Bồ Tát “Địa ngục không trống, thệ không thành Phật, chúng sanh độ tận, mới chứng bồ đề”. Đại nguyện ngài phát ra quá là tốt. Phải nhớ tấm gương Địa Tạng Bồ Tát cho chúng ta, bắt đầu làm từ đâu?

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Hiếu thân tôn sư.

Khi đang hành hiếu, “phiền não vô tận thê nguyên đoạn”, trong quá trình quý vị chăm sóc cha mẹ, có khi nào bức bối không? Có khi nào không hết sức không? Có khi nào nhìn lỗi lầm của cha mẹ không? Sự tham sân si mạn này đều xuất hiện, có thể nhìn thấy, “A, tôi thật là hổ thẹn, ngay cả hiếu căn cũng không có”. Tâm hổ thẹn là động lực nâng cao cảnh giới của mình hết sức quan trọng, tâm cảm ơn, báo ơn, và cả tâm hổ thẹn. Biết mình thiếu sót thì liền khai ngộ, phát hiện thiếu sót của mình gọi là khai ngộ, trong quá trình hiếu thuận với cha mẹ thì nhận ra những thiếu sót của mình.

Phương diện hành hiếu, thầy Hồ Tiểu Lâm đã làm rất tốt, những ví dụ về thầy khiến chúng ta nghe xong thì khắc cốt ghi tâm. Quý vị coi thầy chăm sóc cha mẹ, quá trình thầy chăm sóc cha mình, thầy quán chiếu ý niệm của mình “Mình còn chê nước tiểu của cha sao”, thầy rất có dũng khí, biết hổ thẹn thì gần với dũng, “mình lại khởi lên ý niệm này”. Hôm đó thầy đã uống luôn nước tiểu của cha mình, phá sự phân biệt chấp trước của chính mình. Chúng ta khi nhìn thấy ý niệm mình sai lầm hoặc là tập tính, liền dũng mãnh như vậy, hiện tại liền đối trị ngay, phải khắc phục nó ngay, đây là thái độ của người thực sự muốn thành tựu.

Chúng ta thật sự muốn đời này thành tựu, phát hiện tập khí nào của mình rất nặng, mau mau viết ra, tôi nên đối trị với nó ra sao, liệt ra mấy

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

cách làm cụ thể quan trọng, sau đó mỗi ngày nhắc nhở bản thân theo đó mà làm. Viết ra cụ thể, đi khắc phục đi thực hành cụ thể. Kể cả nếu như sai lầm này là người khác nói với mình, mình quả thực cũng thừa nhận, người trong nhà nói quý vị thật sự có tập khí này, không chỉ phải buông bỏ sĩ diện xuống, kẻ đó phải rất chân thành, rất có dũng khí mà nói với người nhà của mình, “Cảm ơn anh, để em sửa cho anh coi, mọi người giám sát em, nếu em thật sự không có quyết tâm để sửa, mong mọi người nhắc nhở em”. Quyết tâm phải thật chân thành, người nhà quý vị sẽ cảm động, nếu như không có sự quyết tâm đó, người nhà nói “Học lâu vậy rồi, tập khí còn nặng như vậy, cũng y như hồi trước”. Chúng ta không những không có công đức mà còn tạo nghiệp, khiến người bên cạnh không có lòng tin đối với Phật pháp.

Các vị đại đức đồng tu, chúc mừng mọi người, congratulation. Ngại quá, tôi vừa từ Malaysia về, ngôn ngữ quốc tế của họ là tiếng Anh, có lúc không cẩn thận sẽ nói vài câu. Chúc mừng mọi người chuyện gì? Không chỉ tôi không còn đường rút lui, quý vị cũng không còn đường rút lui nữa rồi. Quý vị nở nụ cười xán lạn như vậy, nhận của tôi 1 bái. Thật sự muốn thành tựu, rất hoan hỷ, không có đường lui nữa rồi, dũng mãnh tiến lên. Tại sao không có đường lui? Bởi vì bạn bè người thân đều biết quý vị là đệ tử Phật, đều biết quý vị là học trò của pháp sư Tịnh Không, đều biết đúng không? (Trả lời: Đúng). Đúng rồi! Vậy là xong, nếu không làm tốt, làm

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

mất mặt lão hòa thượng, hiểu thân tôn sư không làm được. Cho nên chúng ta không có đường lui, chúng ta chỉ có 1 con đường, nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, đời này nhất định phải thành tựu.

Lúc này có nói tới tiên sinh Tô Đông Pha, ông bát phong đã bị động rồi, bản thân ông không phát giác. Câu chuyện này đã nhắc nhở chúng ta, mỗi 1 ý niệm của chúng ta đều đã sai rồi, bản thân ta có nhận thấy không? Ví dụ “Anh ta phải nên thế nào thế nào, sao anh ta lại không thế này thế kia?”. Ý niệm này là gì? Yêu cầu, không chế. Sư phụ nói, phải buông bỏ ý niệm không chế, phải buông bỏ ý niệm chiếm hữu. Thật ra trước khi quý vị muốn không chế, tức là có yêu cầu, yêu cầu nghiêm trọng hơn nữa là không chế. Cho nên đối với bất kỳ ai cũng không thể yêu cầu, sự yêu cầu đó là do quý vị đã có tâm trạng rồi, đi với quý vị là mong con cái tốt đẹp mà dạy dỗ chúng, không thể lẫn lộn với nhau, đó là đang bồi dưỡng chúng. Sự yêu cầu của chúng ta đối với người trưởng thành, là đang dùng kinh điển để đo đếm họ. Kinh điển là dùng để đo đếm chính mình, không thể đo đếm người khác. Hễ đo người khác, ý niệm này chắc chắn có ngạo mạn, chắc chắn có yêu cầu trong đó. “Họ đã học 5 năm rồi, sao lại vẫn là thái độ này?”, có lý không?

Chúng ta phải rất bình tâm, khi chúng ta nói câu này, ý niệm ở đâu? Ở “Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi” sao? Không có.

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

“Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi” là bỏ đề tâm, bỏ đề tâm không thể mất, bỏ đề tâm hễ mất đi, tất cả đều là tu phước, không thể tu công đức. “Khuyên phát bỏ đề tâm văn” nói: “Quên mất bỏ đề tâm, tu các thiện phước, là nghiệp quý ma”. Bỏ đề tâm không còn nữa, quý vị sẽ không giác ngộ được, tất cả những việc đang làm đều không phải tích công lũy đức, tất cả là phước báo. Không điều phục được tham sân si mạn, những phước báo này sau này đều là đi tạo nghiệp. Cho nên niệm niệm phải quán chiếu chúng ta có tương ứng với 5 tâm này không?

Tương ứng với 5 tâm này rồi, bình tâm nhìn lại ý niệm bây giờ. Thật ra chúng ta khởi ý niệm này, chúng ta còn phải suy nghĩ: Mình thấy họ làm không tốt, vậy mình đã làm tốt chưa? Mình còn chưa làm tốt, yêu cầu họ, người bình thường không chấp nhận được. Cho nên Không Tử nói “Sửa đổi chính mình, không yêu cầu người, sẽ không oán”

Sư phụ chúng ta thường nói phải cấm 3 cái gốc, 3 cái gốc này là cơ sở của đức hạnh, nói 1 cách cụ thể là tiêu trừ tham sân si mạn nghi, nói 1 cách cụ thể là không có cá tính, nhất định phải bỏ cá tính đi, cá tính chắc chắn là tham sân si mạn nghi, người học Phật không được có cá tính, phải hằng thuận chúng sanh, người ra sao cũng đều hoan hỷ cung kính, sửa đổi chính mình mới giáo hóa được người, chứ không đi yêu cầu người khác, “sẽ không oán”, người ta mới không có không phục, mới không oán chúng ta.

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

Nhưng chúng ta nếu như không sửa đổi mình, không sửa đổi mình mà yêu cầu người khác, người ta sẽ oán, sau cùng nghiêm trọng hơn sẽ biến thành hận. Cho nên “Thái thượng cảm ứng thiên” nói sửa mình dạy người, điều này cũng rất quan trọng.

Trong sự tu học của lão tiên sinh Vương Phụng Nghi, có 2 câu nói rất hay, con người phải “Không cần đạo, không cần tình”, tôi cảm thấy ý niệm này không dễ gì làm được, nhưng nó rất tinh tế, rất dễ dàng có được tâm niệm này.

Sao họ có thể dùng thái độ này đối với mình, ngã chấp của mình đang tăng trưởng, quý vị chuyển 1 niệm, họ đã học nhiều năm như vậy rồi còn học thành thế này, họ còn đáng thương hơn những người chưa học, tạo nghiệp còn nhiều hơn, có lý không? Người chưa học còn chưa tạo nghiệp của họ, người chưa học thì không nói mình là người học Phật, người ta sẽ không đem Phật pháp trách theo bản thân họ. Người có học lại học lâu như vậy, lại là người quan trọng trong đạo tràng, quý vị phải càng từ bi với họ, vậy mới là học theo sự từ bi của Phật Bồ Tát, bởi vì họ đã rơi vào cái hố của sự tu học rồi, quý vị nên mượn tất cả phương tiện thiện xảo để kéo họ ra, cái này mới là “Đệ tử quy”.

“Đệ tử quy” là gì? “Khuyên hướng thiện, hành đạo đức; nếu không khuyên, thì làm lỗi”. Quý vị đối với người nhà của mình, đối với tất cả

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đồng tu trong đoàn thể mình, quý vị có đạo nghĩa, đạo nghĩa thể hiện ở đâu? Quý vị phải hộ niệm đạo nghiệp của họ, quý vị phải hộ niệm họ, nhắc nhở họ, nhưng phải dùng phương cách họ chấp nhận được, không thể mỗi 1 lần khuyên đều cãi nhau với họ, vậy không được, kết ác nghiệp. Hoặc là nói “Lời tôi nói họ không nghe”. Tại sao họ không nghe? Có lúc chúng ta suy nghĩ vấn đề phải nghĩ tới vấn đề căn bản, không thể chỉ nghĩ 1 chút, còn có tâm trạng, “Dù sao họ cũng không nghe”. Ý niệm này chính là tâm trạng, “thầy không thoải mái nữa”. Cho nên mỗi 1 câu của chúng ta, ý niệm của chúng ta là gì, phải rất rõ ràng. Mình khuyên họ không nghe, mình sanh hồ thẹn, do mình chưa khiến họ tin tưởng, tại sao họ không tin tưởng mình, do mình làm chưa được tốt, vậy họ chẳng phải là Bồ Tát đang nhắc nhở sự thiếu sót của mình sao, giúp mình nâng cao sao?

Cho nên cả 1 đoàn thể, gia hòa vạn sự hưng. Quán chiếu mỗi 1 câu nói của mình có khiến gia đình này càng hòa hợp không, nhất định không thể khiến gia đình này không hòa hợp, có nhân ngã thị phi, đây không phải là mục đích chúng ta tới đạo tràng. Chúng ta tới đạo tràng là muốn lợi mình lợi người, là muốn nâng cao chính mình, không thể ở đây sanh phiền não, thậm chí còn gây ra sự bất hòa trong đoàn thể, đây không phải sơ tâm của chúng ta. Chúng ta không được quên sơ tâm, tức là tới đây cống hiến. Sự hòa hợp của đoàn thể trước tiên phải bắt đầu từ chính mình, xã hội hòa hợp,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

đoàn thể hòa hợp bắt đầu làm từ tâm mình. “Kinh Vô Lượng Thọ” nói “Giữ gìn khẩu nghiệp, không nhìn lỗi người”. Từ hôm nay bắt đầu luyện tập, đối với bất kì ai cũng không phê bình, kể cả nhân vật chính trị, có làm được không? Khi chúng ta đang phê bình người ta, tập khí này có ảnh hưởng đến người khác không, cứ càng mắng càng hứng chí. Nếu như 1 người đang mắng, chúng ta liền kể 1 câu chuyện, người này thật sự có tu dưỡng, kể 1 chút họ sẽ nghe theo.

Có 1 câu chuyện là “Thiếu Đệ cảm hóa chị dâu”, khi cô ấy gả qua đây thì đã có 4 chị dâu rồi, cô là vợ của người em trai thứ 5, phía trước có 4 người chị dâu, 4 người này đã cãi nhau thậm chí còn lấy đồ đánh nhau, 1 hoàn cảnh náo loạn như vậy, cô gả qua đó. Bạn bè người thân đều thấy cô lạnh ít dữ nhiều, cô không hề lo lắng tí nào, cô có lòng tin. Lòng tin thế nào? “Nhân chi sơ, tính bản thiện” con người chắc chắn có thể cảm động. Những đạo lý này trong “Liễu Phàm tứ huấn” hết sức quan trọng, “làm việc không thành, suy ngẫm vì đức mình chưa tu, chưa thể cảm giao”. Không đi trách cứ những người khác, mình không thể cảm động họ, là do sự chân thành của mình không đủ. Kết quả cô gả qua đó, những đồ tốt trước tiên đều cho chị dâu, bố thí. Bố thí, tứ nhiếp pháp, hay mời khách, hay tặng quà, rất có ích.

Thật ra bây giờ trong đoàn thể phải xây dựng nhận thức chung, nhất

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

định phải kiên nhẫn, phải kiên nhẫn. Bối cảnh trường thành, phương thức tư duy của mọi người, về các phương diện đều chưa chắc giống nhau, quý vị hẳn không kiên nhẫn, hẳn có tâm trạng thì rất khó có được hiệu quả câu thông. Cho nên định lực của mình cũng không đủ, kiên nhẫn cũng không đủ, nói 1 số quan niệm quan trọng, đối phương đều nghe không hiểu, thực sự là hơi gấp. Sau cùng sẽ nghĩ, mình có đối lập với họ không, sư phụ nói không được có ý niệm đối lập với người ta, mau mau lấy quà ra tặng cho mẹ của họ, tặng họ cũng được, tặng mẹ họ cũng giống vậy. Nói với họ “Mẹ anh thật vất vả, sanh 1 người con biết công hiến như anh, giúp tôi cúng dường cho mẹ anh nhé”. Đồng tu này của tôi, sau khi tôi tặng anh, gặp người ta đều nói “Thầy Thái tặng quà cho tôi”, cứ nói với mọi người, vui sướng vô cùng. Quý vị coi 1 lần bố thí, mọi người ai cũng cảm nhận được, không phải quý vị có ý kiến với họ, chỉ đang trao đổi công việc thôi. Thường mời khách, thường tặng quà, rất nhiều quan hệ đều được hóa giải.

Hơn nữa người bây giờ cứ hay nghĩ về hướng xấu, biến thành 1 thói quen. Tại sao lại như vậy? Những điều không như ý trong đời rất nhiều. Ví dụ nói nửa đêm 1 giờ, điện thoại nhà quý vị reo lên, quý vị sẽ nghĩ gì? Tập đoàn lừa đảo? Tập đoàn lừa đảo không ngốc vậy đâu, sẽ không gọi vào giờ đó, nhưng cũng có thể, tôi chưa nghiên cứu qua, ái ngại quá. Suy nghĩ đầu tiên của chúng ta có thể là không tốt, cho nên điều này thật sự phải rất nhạy

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

bén, phải khắc phục.

Như cách đây không lâu tôi đi Vân Nam, có 1 người thanh niên, anh là người tiếp đón tôi. Hồi đó tôi vừa tới Côn Minh Vân Nam, anh liền đưa số điện thoại của anh cho tôi “Thầy Thái, đây là số điện thoại của em”. Tôi còn chưa quen anh, anh đã đưa số điện thoại của mình cho tôi, suy nghĩ của tôi liền khởi lên “Anh muốn xin số điện thoại của tôi đúng không?”, đây là ý ác, nếu không quán chiếu, ý ác này cứ xoay chuyển. Kết quả tôi khởi lên ý niệm này, kể đó anh liền nói “Em là người tiếp đãi thầy mấy ngày nay, đây là điện thoại của em, bất cứ khi nào thầy có việc gì, có thể tìm em đến phục vụ”. Tôi thật sự hổ thẹn, do chúng tôi có lúc tiếp xúc với 1 số người, có lúc họ xin số điện thoại, tôi không tiện cho họ, do chúng tôi thường xuyên giảng dạy, quý vị cho họ, tới lúc đó họ gọi tới, lại không có thời gian trả lời, như vậy sẽ rất thất lễ, nên không cho họ số điện thoại. Nhưng người ta muốn xin, rất nhiều người xin sẽ để lại ấn tượng, rất khó để không có ấn tượng. Cứ để lại 1 ấn tượng: Lại tới xin số điện thoại của mình. Thật ra người ta chân thành như vậy, quý vị coi tôi tạo nghiệp, thái độ người ta tốt như vậy, thật ra anh là thầy của tôi, còn có tu dưỡng hơn tôi.

Cho nên cô Thiều Đệ đã làm cảm động chị dâu của mình, cô bố thí, những đồ tốt đều nhường cho các chị dâu và con của các chị, sau đó việc gì vất vả cô đều “Em nhỏ nhất, để em làm”. Rồi khi nói chuyện thị phi, cô

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

chỉ cười, cô không tiếp chuyện. Rất kì lạ, người ta đang nói thị phi, đối phương không phản ứng gì, sẽ thấy không thú vị gì, không nói tiếp nữa.

Sau đó tì nữ của cô, người hầu của cô, tới nói với cô những điều không tốt của các chị dâu, cô liền xử phạt tì nữ đó, đưa họ đi xin lỗi các chị dâu của mình. Sao lại vô tình như vậy, nghiêm như vậy? Đó là đang thương tì nữ đó, thói quen này của người tì nữ nếu không thay đổi, sau này họ gả làm vợ người ta, chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Chắc chắn khẩu nghiệp của họ vẫn sẽ tiếp tục, sao họ có phước báo được? Cho nên cô làm 1 lần khiến họ cả đời khó quên, sau này cô sẽ không làm như vậy nữa, đó là đang thành tựu hạnh phúc 1 đời cho tì nữ của mình. Cho nên những điều thị phi này cô không rao truyền, dần dần người ta nhìn thấy cô sẽ cảm thấy “Người ta có tu dưỡng, không nên nói những điều này nữa”. Con người đều có lương tâm, chỉ cần làm cho tốt, dần dần đều sẽ cảm động. Kết quả 1 năm say, 4 người chị dâu này đều nói “Thím 5 là đại hiền”, thím thứ 5 của chúng tôi, người xếp hàng thứ 5, thật là 1 đại hiền nhân. “Tôi không phải người”, tôi so với cô ấy thật không phải là người, tất cả đều khâm phục cô, cả nhà hòa thuận.

Cho nên người tri thức đời sau, đối với tấm gương thánh hiền này đã nói 1 câu “Ba tranh ba nhường, thiên hạ không còn người tham”. Họ muốn lấy của quý vị, quý vị đều cho họ, “Ba tranh ba nhường, thiên hạ không

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

còn người tham”. Các vị đồng tu, có nhường không? (Trả lời: Nhường), có cho không? (Trả lời: Cho). Cho rồi, chúng ta cũng hết mất. Cho rồi chúng ta hết mất, đó là cái nhìn của phàm phu. Những cái của chúng ta, chạy cũng chạy không thoát; cái không phải của chúng ta, cưỡng chiếm cũng chiếm không được. Cho nên hiểu lý thì tâm an, cái lý này quý vị hiểu rồi, quý vị sẽ không sanh những phiền não này, nhường, lượng lớn phước mới lớn.

“Ba giận ba cười, thiên hạ không còn người dữ”, họ nổi trận lôi đình với quý vị, “Ngại quá, ngại quá, đừng giận nữa, anh giận sẽ làm hại tới sức khỏe, ngại quá, mời uống ly trà nóng”. Họ sẽ không giận được nữa. Tục ngữ nói “đánh người chạy đi không đánh người chạy lại”, “ba giận ba cười, thiên hạ không còn người dữ”.

Thật ra muốn điều phục khí nóng, quả thật không dễ gì, nhưng cái gốc vẫn ở chỗ ngã chấp, nhưng sau khi hiểu lý thì sẽ dần dần chịu đi làm, bởi vì chúng ta không muốn giẫm lên vết xe đổ, chúng ta không muốn xoay chuyển theo nghiệp nữa.

Ở Singapore, có 1 ví dụ gợi mở rất lớn đối với chúng ta. Có 1 cặp vợ chồng tình cảm rất tốt, kết quả người chồng vừa hay nói về vợ của mình là “Vợ tôi hết sức hiền hậu, phước khí lớn nhất của tôi là lấy được người vợ này, có lúc tôi cũng thấy oan uổng thay cho vợ tôi, vì mẹ tôi đã trách lầm cô ấy, cô ấy còn quỳ xuống xin lỗi mẹ tôi, lúc đó tôi nhìn thấy, cảm thấy

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

vợ mình rất thiết thòi”. Chúng ta nghe tới đây, tất nhiên cũng cảm thấy người vợ này không đơn giản. Vợ anh nói “Không thiết thòi chút nào đâu, do mẹ là bảo vật trong nhà, mẹ tức giận sanh bệnh thì sao?”. Ý niệm của cô dừng ở đâu? Không phải dừng ở cái tôi, dừng ở đâu? Dừng ở mẹ chồng cô, dừng ở việc người già là bảo vật, không được để người già nổi giận sanh bệnh, cái này chính là chỗ cô để tâm tới. Sư phụ dạy chúng ta nhập môn ở đâu? Niệm niệm vì chúng sanh, ngã chấp mới nhẹ được. Không làm như vậy, ngã chấp bất kì lúc nào cũng sẽ khởi tác dụng. Quý vị đối mặt với bất kì người nào cũng phải nhắc nhở chính mình, niệm niệm suy nghĩ cho họ, làm sao mới tốt. Cô nghĩ tới sức khỏe của mẹ chồng mình, kết quả cô vừa quỳ xuống, mẹ chồng liền hạ hỏa. Cô vui mừng, đạt được mong muốn của cô rồi, mẹ chồng không giận nữa. “Xin lỗi! Xin lỗi!”, mau mau rót cho bà ấy ly trà nóng.

Hơn nữa cuộc đời là phim nhiều tập, phải tiếp tục coi, có lúc không vượt qua được, là do bị kẹt ở 1 động tác nào đó, 1 nét mặt nào đó, 1 câu nói nào đó, sau đó thì tức muốn chết, phía sau toàn bộ đều không nghĩ tới. Xin hỏi mọi người, kịch bản này tiếp theo sẽ diễn sao? Mẹ chồng trách nhầm cô, cũng có ngày hiện rõ chân tướng. Hễ hiện rõ chân tướng “Con dâu mình bị mình trách nhầm như vậy, nó không giải thích, còn quỳ xuống trước mặt mình, con dâu như vậy đi đâu mới tìm được?”. Người ta cứ tranh

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

1 phút làm gì, phải tranh vãng sanh, phải tranh gia đình hòa hợp, phải tranh việc làm gương nhẫn nhục cho con cháu đời sau. Tôi thật sự cảm ơn mẹ tôi, mẹ tôi trong quá trình tôi trưởng thành, không thấy bà nổi nóng bao giờ, cho nên các chị tôi cũng không học theo sự nóng tính, chị tôi nếu có người nói lớn tiếng với chị, chị liền khóc ngay. Chị khóc rất có ích, hề khóc là người ta không mắng nữa.

Cho nên, người mẹ có ảnh hưởng rất lớn đối với con cái. Mẹ tôi trước giờ chưa từng trang điểm rất lòe loẹt, khi ra ngoài, 1 tiếng đồng hồ cũng không ra được, không có tình trạng này. Phía sau đánh 1 cái “bóp” 1 miếng rút xuống, mấy thứ đồ trang điểm trên mặt tất cả đều ở trên đó, không bôi dày như vậy. Trang điểm nhẹ, nhìn thấy không già. Chị tôi, tôi cũng không muốn ra ngoài với các chị, chính là nguyên nhân này. Mỗi lần ra ngoài, “Em gái thầy sao đó sao đó”. 2 chị tôi còn trẻ hơn tôi. Chị 2 của tôi dạy học ở đại học sư phạm, chị đeo 1 cái ba lô đi trong trường, quý vị chắc chắn là không biết chị ấy là giáo sư trong trường, quý vị chắc chắn cảm thấy chị là học sinh. Bởi vì người thuần phác, đơn thuần, trong tâm rất đơn giản, không phức tạp lắm. Càng để ý mấy thứ đồ nhập khẩu gì gì đó, muốn đồ hàng hiệu, càng nhanh già. Không chỉ càng nhanh già, thứ 2 vạn tệ mặc trên người chúng ta, đừng đi hỏi người ta, người ta sẽ nói 200 tệ. Tâm quý vị thật sự rất trẻ trung, nhìn có vẻ rất có duyên, 200 tệ, người ta sẽ nói 2

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

vạn tề, sau đó quý vị nói với người ta “Không nói cho chị”.

Cho nên cái này sau khi diễn tiếp, quý vị coi người mẹ chồng đó cảm động biết mấy, sau đó con cái của cô, làm gì có chuyện không lấy mẹ chúng làm gương. Sự tu dưỡng của 1 người nữ, chẳng phải đã viên mãn cả gia đình sao, hơn nữa đời đời thế thế đều lấy cô làm tấm gương của gia phong.

Ví dụ này ở trong “Câu chuyện đức dục”, đó không còn là gia phong của nhà họ Tô nữa, đã biến thành gia phong của dân tộc Trung Hoa rồi. Trong “Câu chuyện đức dục” tất cả đều là tấm gương của dân tộc Trung Hoa chúng ta, công đức rất lớn. Cho nên chúng ta cũng phải thật cố gắng, Đài Loan chúng ta tự mình làm 1 quyển giáo khoa đức dục. “Đời người xưa nay ai không chết, để lại danh gì với núi sông”, đời người mấy chục xuân thu, chớp mắt 1 cái sẽ trôi đi, mấy chục năm liền trôi đi. Nhất là sau khi thành niên, ngày tháng trôi qua rất nhanh. Hồi nhỏ cứ cảm thấy: Sao còn chưa tới tết? Sao còn chưa được lì xì? Chậm quá. Lúc bắt đầu kiếm tiền thì cảm thấy 1 năm trôi qua rất nhanh, cảm giác bây giờ càng mãnh liệt, tôi đi Hải Khẩu hồi mới 30 tuổi, bây giờ tôi sắp 40 tuổi rồi.

“Sao khi mình còn mạnh khỏe, không nỗ lực tu thiện”, thật vậy, tu hành phải tranh thủ lúc khỏe mạnh, hễ khi đau bệnh, muốn nâng cao công phu, khó lắm, khó lắm. Nhưng khi chúng ta khỏe mạnh, lúc nào thời gian cũng rất dễ dàng trôi qua. “Một ngày trôi qua, tuổi thọ giảm dần”, “thường niệm

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

bất tuyệt, tắc đắc đạo tiệp”. Phật hiệu không thể gián đoạn, kinh điển không thể gián đoạn, mỗi ngày phải chăm chỉ niệm. Giống như Ấn tổ có nói “Đi đứng nằm ngồi, mặc áo ăn cơm, từ sáng tới tối, từ tối tới sáng, 1 câu Phật hiệu, không để gián đoạn”. Thật ra chúng ta bây giờ đọc đoạn này, mỗi 1 người hầu như đều nghe qua, nhưng bắt buộc phải biến đoạn này thành gì? Biến thành trạng thái sinh hoạt mỗi 1 ngày của chúng ta, mới có thể thọ ích.

Bây giờ chúng ta cảm nhận được đời người ngắn ngủi, xin hỏi đời này chúng ta tới đây làm gì? Tới làm Phật, tới “thọ trì quảng độ dòng sanh tử”, đây là có chí khí. Khổng Tử nói phải tri mệnh, “bất tri mệnh, vô dĩ vi quân tử”, mỗi 1 ngày đều không biết sứ mệnh đời này là gì, uổng phí. Trước tiên, trách nhiệm là gì? Trước tiên phải thương mình, không thương mình, nói gì tới trách nhiệm. Người thương mình mới có trách nhiệm, mình không thể chà đạp chính mình, đời này mình phải thành tựu pháp thân huệ mạng, thành tựu đạo nghiệp, đây là thương mình. Người thương mình mới có thể đi thương người, bởi vì họ biết nên thương mình ra sao mới đúng đắn, mới lý trí, mới có thể thành tựu, họ mới có thể thương người như thế. Quý vị bây giờ cha mẹ không hiểu, ái dục rất mạnh, con cái muốn gì là cho nó cái đó, làm sao thương cho được? Nuông chiều nó hư mất.

Sư phụ Thường Minh trước khi xuất gia, tất cả tài sản đều bố thí hết,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

thầy làm được “Người để cho con, vàng bạc đầy nhà, ta dạy con, chỉ 1 kinh”. Kết quả thầy vừa xuất gia, con cái thầy rất chán động, càng tinh tấn học Phật. Đó thật sự là thương yêu con cái thương yêu tới mức độ nào? Giúp họ đời này có thể thành tựu. Chúng ta phải thương yêu con cái chúng ta bằng tâm lòng như vậy, quý vị phải làm thật, tu thật để biểu diễn cho chúng coi, nếu không cả nhà chúng ta vẫn cứ ở trong ái dục.

Các vị huynh đệ, nếu như 1 ngày vợ mình không có nhà, chúng ta có sanh phiền não không? Chúng ta phải quán chiếu. “Thiệt là bất tiện quá!”, phiền não liền tới. Nhưng có thể nào khi vô thường tới, những tiện nghi chúng ta vốn có nay không còn nữa, lúc này chúng ta có sanh phiền não không, hay vẫn niệm Phật? Rất khó nói. Cho nên lúc nào cũng phải quan sát được, thế gian không thể có bất kì tham ái gì, phải không ngừng buông, không ngừng buông.

Có 1 người niệm Phật tới nỗi A Di Đà Phật hiển hiện, hiện ra trước mặt ông. Ông thích ăn trái cây nhất, thích tới mức độ nào? Nửa đêm muốn ăn trái cây, hơn 12 giờ tới quây trái cây kêu người ta dậy, nhất định phải mua trái cây về ăn mới ngủ được, đó là tham chấp của ông. Kết quả ông niệm tới nỗi A Di Đà Phật hiện ra, chúng ta đều rất kính phục, chưa niệm tới công phu này. Sau đó ở trong cảnh giới thù thắng như vậy của ông, trước mặt ông lại xuất hiện 1 đĩa trái cây mà ông thích ăn, sau đó ông liền khởi

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

niệm muốn qua đó lấy, tất cả Phật đều không thấy nữa.

Tu hành không thể lừa chính mình, bất kì người vật hoàn cảnh, môi trường vật chất nào, chỉ cần tham chấp, quý vị sẽ không ra khỏi lục đạo luân hồi. Cho nên tổ sư nhắc nhở chúng ta, ta bà, quý vị còn tham ái bất kì 1 vật gì, lâm chung bị cái ái này dẫn đi. Sư phụ còn nhắc nhở chúng ta, đừng yêu kinh sách quá, quý vị y giáo phụng hành thì quan trọng hơn, quý vị yêu những kinh sách đó, không nỡ bỏ chúng, sau cùng có thể sẽ đi làm một trong sách, ôm lấy nó. “Pháp cũng nên xả”, không thể khởi niệm tham. “Cực Lạc có 1 niệm bất nhất”, quý vị niệm niệm phải cầu sanh Cực lạc Tịnh độ, ý niệm này của quý vị không chuyên nhất, “lâm chung bị niệm chuyển”, quý vị còn có những tham sân si mạn khác, sẽ bị nó xoay chuyển, niệm vãng sanh sẽ không khởi lên được. Cho nên thành tựu đạo nghiệp của chính mình là thương mình, nhất định phải đột phá, không gạt mình, phải làm thật, phải bắt tay từ khởi tâm động niệm.

Kẻ đó mở rộng ra, đối với gia đình phải có trách nhiệm, gia đạo phải bắt đầu hưng thịnh từ chúng ta, gia đạo truyền ngàn năm không suy. Quý vị lập chí như vậy rồi, vậy bây giờ ngôn ngữ, hành vi của mình, thậm chí khởi tâm động niệm của mình, phải nên làm sao, quý vị sẽ hết sức thận trọng. Sư phụ thường nói, trưởng bối trước đây, trưởng bối trước đây, ở trước mặt trẻ nhỏ nhất định sẽ nhắc nhở chính mình, không thể có điều gì

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

không tốt ảnh hưởng tới các em, đây là thái độ của người làm trưởng bối. Tiếng Mân Nam chúng ta nói “Quý vị mới xứng đáng, quý vị mới làm đúng”, đây là sứ mệnh đối với gia tộc.

“Xa thì nhớ đức tổ tiên”, thái độ này rất quan trọng, “trên thì nhớ ơn báo quốc, dưới thì tạo phước muôn nhà”. Rất nhiều đạo lý trong “Liễu Phàm tứ huấn” đã nói rất hay, mọi người có thể đọc nhiều 1 chút. Hiểu lý rồi, tâm sẽ an. Hiểu lý rồi, quý vị sẽ chịu làm theo. “Ngoài thì cứu người nguy cấp, trong thì suy nghĩ lỗi mình”, quán chiếu bên trong, tức là Ân tổ thường nói “Nhàn tà tồn thành”, trừ bỏ tà niệm, giữ tâm chân thành.

Lúc này nói với mọi người, chúng ta không thể khởi tâm yêu cầu người khác hành đạo, đó là ngạo mạn. Kể đó, “không cần tình” là sao? “Trước đây tôi đối với anh rất tốt, tôi rất chăm lo cho anh, bây giờ sao anh đối với tôi lạnh lùng như vậy?”. Chúng ta sẽ oán trách, tức là cần tình, cứ muốn tình cảm của người ta. Ý niệm này cũng rất dễ khởi lên, đây là tham niệm. Tất cả những việc cống hiến đều là việc chúng ta nên làm, làm xong, trong tâm không còn chút dấu vết, là nhất thể, không cần nói điều kiện, có nhu cầu liền giúp đỡ ngay, sau khi giúp đỡ xong thì giống như chưa xảy ra, đây là dùng tâm thanh tịnh để tu hành. Cũng là điều “Liễu Phàm tứ huấn” nói, “Trong không thấy mình, ngoài không thấy người, giữa không thấy vật bỏ thí”, không có chính mình, cũng không có người nhận ơn huệ của mình,

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUẢN CHẾ
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

cũng không có đồ vật tặng cho họ, tâm địa đều rất thanh tịnh, “tam luân thế không, gọi là nhất tâm thanh tịnh”. Chúng ta cần tình cảm, cần đòi lại những công hiến chúng ta dành cho họ trước đây, phiền não chẳng phải lại xuất hiện sao.

Cho nên đối với quốc gia, đối với xã hội đều là việc chúng ta nên làm, đã là việc nên làm, thì không có gì để oán trách, dùng đạo nghĩa để xây dựng cuộc đời, và cả quốc gia xã hội này cần điều gì nhất? Cần tấm gương mẫu nhất. Cho nên sư phụ nói với chúng ta, phải “học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, đây chính là công hiến tốt nhất cho quốc gia xã hội. Kể cả chúng ta ở trong khu phố, nhất định phải khiến người trong cả khu phố, hễ nhìn thấy 1 người đang nhặt rác, người ta sẽ nói “Ồ, đó là ai ai đó”, vậy quý vị là người đang dẫn dắt phong khí trong khu phố mình. Nếu như chúng ta ngay cả trách nhiệm đối với khu phố mình cũng không khởi lên được, thì không nói được gì lớn lao hơn.

“Làm tròn bổn phận”, bổn phận của mình trong nhà, bổn phận của mình trong khu phố, bổn phận của đơn vị mình, của đoàn thể mình, tận tâm tận lực mà làm. Sau cùng, bổn phận truyền thừa văn hóa dân tộc Trung Hoa, bổn phận hoằng dương cả nền chánh pháp của chúng ta, cái này phải phát khởi lên, cái này là bồ đề tâm. Trong “Khuyên phát bồ đề tâm văn” có nói “Niệm chánh pháp đặc cử trú”, mình tận tâm tận lực hoằng dương chánh

TẦM QUAN TRỌNG CỦA SỰ QUÁN CHIẾU
THẦY GIÁO THÁI LỄ HỨC

pháp, hoằng dương ra sao? Tự mình lấy thân làm mẫu. Khiến giảng đường Hiếu Liêm của chúng ta trở thành tấm gương tốt trong việc thực hành giáo dục thánh hiền lão hòa thượng, giúp người thế gian hiểu được Nho Đạo Thích là giáo dục, không phải là tôn giáo, giúp người thế gian hiểu rõ, Phật pháp là giáo dục, đó là cống hiến lớn. Mọi người đều biết, đây là đại pháp thật sự có thể giúp cuộc đời hạnh phúc, đời đời kiếp kiếp liễu thoát sanh tử, đại pháp có thể chứng vô lượng quang, vô lượng thọ.

Sau đó giúp cả thế giới khi muốn tu hành, muốn coi đạo tràng chánh pháp, làm sao xây dựng tăng đoàn hòa hợp , tới đâu để coi? Tới chỗ nào của Đài Loan? Quý vị đã học được quẻ khiêm trong 64 quẻ rồi, đang phát nguyện trong lòng, nhưng vẫn rất khiêm tốn, không nói ra, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sứ mệnh này, tâm nguyện này của mọi người.

Sau cùng, cảm ơn vợ chồng sĩ quan Hoàng, và các vị đại đức đồng tu đã cho Lễ Hức cơ hội học tập này, cũng chúc mọi người gia đình bình an. Cũng chúc mọi người đời này chúng ta “tận thử nhất báo thân, đồng sanh Cực lạc quốc”.